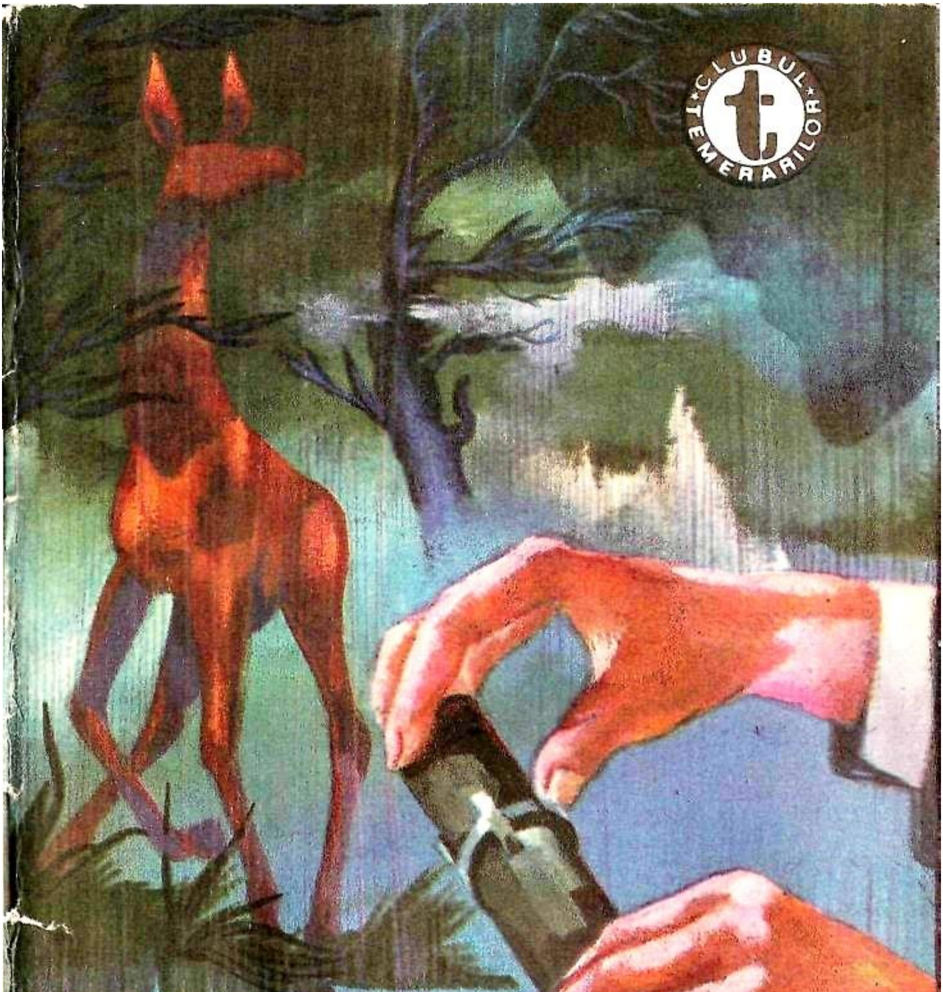

CLUBUL TEMERARILOR

MIRCEA POPESCU

DOSARUL „CĂPRIOAREI AURII"

55

MIRCEA POPESCU

DOSARUL „CĂPRIOAREI AURII” – I –

55

Colectia
CLUBUL TEMERARILOR

1968
Bucureşti
EDITURA TINERETULUI

Redactor responsabil: IORDANA URECHE
Tehnoredactor: GABRIELA ILIOPOLOS
Coperta de IONESCU DUMITRU

⋆

Soneria telefonului întrerupse brusc, strident, imaginile plăcute pe care Radu Balmuş le străbătea în vis. Cu o mînă leneşă căută butonul lămpii de pe noptieră; cînd lumina invadă camera, ochii clipiră speriaţi şi buimaci, căutînd să înţeleagă dacă-i dimineaţă sau după-amiază.

În sfîrşit, se hotărî să ridice receptorul. La celălalt capăt al firului, o voce repezită, răguşită şi bine cunoscută îl luă numaidecît în primire:

— Greu mai răspunzi, băiatule!

— Iertaţi-mă, tovarăşe redactor-şef, dar sînt curios să ştiu cît e ceasul?

— E cinci şi douăzeci, veni prompt răspunsul.

— Dimineaţa?!

— Bineînţeles! Şi la şase şi cinci pleacă avionul de pasageri pentru Paris.

Cîteva minute, Radu rămase descumpănit. Nu înţelegea ce rost avea această informaţie.

— Maşina redacţiei e la poarta casei tale. Ridicînd un colţ al draperiei ce acoperea fereastra, Radu constată, nu fără oarecare uimire, că afirmaţia redactorului-şef era întru totul întemeiată.

— În maşină, continuă acesta imperturbabil, te vei întîlni cu Dorian.

„Asta înseamnă, reflectă Radu, că bunul meu prieten şi totodată cel mai iscusit fotoreporter al revistei se şi află la datorie, împreună cu întregul său arsenal de aparate fotografice.”

— Ne trebuie urgent un articol despre plecarea savantului Horia Domileanu la Paris. La ora şapte fără cinci minute te aştept cu articolul şi fotografiile la redacţie. Sînt sigur că te vei descurca admirabil! încheie convorbirea redactorul-şef.

Desigur, nu era nici prima, şi probabil nici ultima oară, cînd Lăzăroiu — redactorul-şef al revistei unde lucra Radu Balmuş — proceda în acest mod. Bineînţeles, Radu se obişnuise cu felul de a fi al şefului său. Şi, mai ales, ştia că acesta are un fler deosebit în alegerea materialelor importante. Aşa că, fără a mai sta mult pe gănduri, intră sub duşul rece din baie.

⋆

Tînărul, spătos şi bronzat, îşi făcea loc cu multă greutate prin mulţimea care forfotea în holul aeroportului internaţional Băneasa. Arătă portarului, grăbit, legitimaţia şi pătrunse pe pista aeroportului, dincolo de grilajul unde un public numeros urmărea, cu justificată curiozitate, decolarea sau aterizarea uriaşelor păsări de metal.

Căută insistent cu privirea pe cineva, şi după ce cercetă cu luare aminte grupurile de pasageri — ce se pregăteau de plecare — constată, în sfîrşit, că a găsit persoana dorită: un bărbat de vreo 50 de ani, potrivit de statură, îmbrăcat într-un costum gri, croit impecabil, purtînd pe cap o pălărie de aceeaşi culoare, cu borurile exagerat de mari. Părea absorbit de gînduri.

Tînărul se apropie cu paşi hotărîţi de el şi-l salută într-un chip ciudat:

— Eu sînt omul pe care îl aşteptaţi!

Celălalt tresări şi abia răspunse la salut. Ochii săi, cenuşii-albaştri, priveau — învăluiţi parcă într-un val de tristeţe — bolidul argintiu ce se pregătea de decolare.

— Ştiţi de ce v-am chemat? şopti bărbatul, cu oarecare teamă în glas.

Tînărul recunoscu vocea gravă, şovăitoare, pe care o înregistrase cu puţin timp înainte pe banda de magnetofon.

— Da!

— Nu avem însă vreme să discutăm acum.

— Într-adevăr, avionul pleacă peste cinci minute, confirmă tînărul, aruncînd o privire fugară ceasornicului-cronometru, de care nu se despărţea niciodată.

— Întocmai! Totuşi, v-aş ruga să reţineţi o adresă şi o dată... Nu le notaţi? întrebă el, văzînd că celălalt nu schiţează gestul de-a scoate din buzunar cele necesare scrisului.

— Am încă o memorie destul de bună, surîse tînărul, aranjîndu-şi, cu gesturi stîngace, cravata.

— Bine! Atunci, ţineţi minte: Vila Mara — staţiunea climaterică Cheia. În ziua de 15 iunie vă aştept negreşit. Dar vei veni numai dumneata.

— Voi fi punctual...

Strania discuţie se întrerupse aici, datorită altor doi tineri care alergau, abia trăgîndu-şi sufletul, chiar în direcţia lor. Aceştia nu erau alţii decît Radu şi Dorian, care soseau cu întîrziere faţă de planul iniţial din pricina unei neaşteptate

întîmplări, petrecută în apropierea aeroportului. Şoferul lor se strecurase cu multă abilitate, în cea mai mare viteză posibilă, printre sutele de maşini care împînzeau şoseaua. Nu mai aveau decît aproximativ 500 de metri pînă să ajungă la destinaţie cînd, o altă maşină, un Renault albastru, stopă brusc, căutînd să evite un pieton răsărit pe neaşteptate în faţa lor.

Cu toate că şoferul frînă şi el imediat, maşina în care se aflau cei doi prieteni tampona cu putere bara din spate a celeilalte. Într-o clipă circulaţia se întrerupse şi, de undeva, apăru un miliţian, fluierînd de zor.

Dar cei doi ziarişti nu aveau timp. Îl lăsară pe şofer să dea explicaţiile cuvenite şi ţîşniră din maşină, ca doi iepuri fugăriţi de vînălor.

În acelaşi timp, şi la cealaltă maşină se petrecea un lucru asemănător. Un bărbat scund şi gras, înjurînd de zor pe toţi pietonii din lume, abandonă maşina şi şoferul ei şi se avîntă pe urmele celor doi prieteni, în aceeaşi direcţie: aeroportul.

✯

Redactorul-şef Lăzăroiu măsura cu paşi agitaţi lungul şi latul camerei sale de lucru.

Reporterul şi fotograful ajunseseră exact la şapte fără cinci la redacţie, dar rezultatul expediţiei lor fusese cu totul altul decît cel aşteptat. Mai întîi, accidentul acela stupid de maşină îi întîrziase cu cel puţin cinci minute. Apoi, abia cînd au ajuns în dreptul avionului şi-au dat seama că, de fapt, ei nu-l cunoşteau, ca înfăţişare, pe profesorul Domileanu. Şi atunci, cînd îl zăriră pe omul în gri, au convenit într-o clipă că nu poate fi decît acela pe care-l căutau. S-au repezit într-un suflet spre el, dar un tînăr spătos şi bronzat le aţinu calea. Lui Radu i-a fost imposibil să obţină măcar o singură declaraţie. Dorian, mai norocos, declanşase pe ascuns aparatul fotografic şi reuşise să fotografieze pe profesor în clipa cînd se urca în avion. Chiar în acel moment ajunse la grilajul pistei de decolare şi bărbatul scund şi gras, abia răsuflînd şi transpirat leoarcă. Îndepărtînd cu brutalitate pe cei din jurul său, încercă să-l strige pe omul în gri, dar uruitul motoarelor acoperi, bineînţeles, vocea sa şi individul rămase locului mofluz, primind cu nepăsare apostrofările celor pe care-i bruscase cu cîteva clipe mai înainte.

Toate aceste scene, mai mult sau mai puţin neaşteptate, se petrecură în mai puţin de două minute. Pasagerii dispărură în

pîntecele bolidului argintiu. În afara incidentului cu cei doi tineri, privirii agere a bărbatului cu alură sportivă nu-i scăpase nici amănuntul cu încercarea grăsunului de a lua legătura cu interlocutorul său din urmă cu cîteva minute.

Asigurîndu-se în acelaşi timp că cei doi ziarişti nu mai au timp pentru a lua legătura cu inginerul, se îndreptă spre grilaj, cu gînd să-l urmărească pe grăsun. Dar Radu Balmuş nu era omul care să se lase înfrînt cu una, cu două. Aşa că se agăţă de umărul celui care îl împiedecase să-şi exercite misiunea şi îi strigă, plin de năduf:

— Cu ce drept m-ai oprit, domnule, să...

De-abia în acel moment Radu sesiză că în faţa lui nu se află altul decît fostul său coleg de liceu, Dan Tomescu. Acesta nu părea însă dispus să dea acum explicaţii şi nici nu se arătă încîntat de revederea neaşteptată. Profitînd de faptul că Radu slăbise strînsoarea braţului, îi dădu un brînci şi dori să-şi continue urmărirea începută. Dar, acele cîteva secunde, cît Radu îl întîrziase se dovediră totuşi suficiente pentru ca grăsunul să dispară din raza privirii sale. Înciudat, se întoarse spre reporter:

— Mi se pare, Balmuş, că ţi-ai ales meseria de „încurcă-lume”!

✫

Colonelul de securitate Adrian Manea urmărea, în acelaşi timp, două lucruri: raportul subalternului său, căpitanul Dan Tomescu, şi rotocoalele alb-albăstrii ale fumului ţigării, aşezată pe scrumieră. Deoarece medicul îl sfătuise să nu mai fumeze, colonelul găsise o soluţie ingenioasă, care îi satisfăcea oarecum pasiunea, fără a-l îndepărta definitiv de ea. Aprindea ţigara, trăgea cu nesaţ un fum, două, apoi o aşeza pe marginea scrumierei de bronz şi urmărea rotocoalele de fum pînă ce scrumul ajungea la filtru. Acest lucru se petrecea şi acum, tocmai cînd Dan isprăvise de istorisit, peripeţiile petrecute în dimineaţa acelei zile la aeroportul Bănoasa.

Un timp, în cameră se aşternu o linişte desăvîrşită. Apoi, colonelul aprinse o nouă ţigară, trase cu nesaţ un fum, şi, după ce o aşeză cu grijă pe marginea scrumierei, scoase dintr-un sertar al biroului un dosar alb, pe care scrise cu cerneală roşie, caligrafic: „Dosarul căprioarei aurii”.

✫

Tocmai se pregătea de plecare, seara trecută, cînd telefonistul de serviciu îl înştiinţase că un oarecare inginer Dobrotan doreşte să-i vorbească.

— Tovarăşul colonel Manea? îl întrebă o voce gravă şi şovăitoare.

— Da!

— La telefon inginerul Dobrotan. Aş vrea să vă dau unele informaţii cu privire la „Căprioara aurie”. Vă mai amintiţi de ea?

Un minut de linişte întrerupse convorbirea telefonică. Gîndurile colonelului Manea zburară în acele momente în urmă cu aproape 25 de ani.

În după-amiaza mohorîtă de octombrie a anului 1943, elevul de liceu, Adrian Manea, urca sprinten potecile ce duceau la cabana Muntele Roşu, din masivul Ciucaşului.

Aşa cum îl sfătuise „nea Petrică”, electricianul, alegea cu băgare de seamă drumul, căutînd să se ţină cît mai departe de şoseaua pe care forfoteau maşini militare, române sau germane. Nerăbdarea îl făcea să i se pară că drumul, pe care îl cunoştea atît de bine, de mic copil, nu mai are sfîrşit.

Cînd nea Petrică venise la ei acasă, în urmă cu trei zile, taică-său l-a chemat şi i-a spus:

— Adriane, acum eşti băiat mare! Avem toată încrederea în tine! Şi eu, şi nea Petrică, îţi vom încredinţa o misiune importantă.

Băiatul simţise că obrajii îi ardeau ca focul. Era pentru prima oară cînd taică-său vorbea cu el în acest fel. Pînă mai ieri îl ţinuse departe de grijile şi frămîntările sale de om necăjit. Şi iată că acum era luat în seamă, ba încă avea de dus la îndeplinire cine ştie ce acţiune interesantă şi plină de riscuri.

— Te vei duce la cabana de pe Muntele Roşu, continuase vorba taică-său. Acolo te aşteaptă un tînăr cu părul cîrlionţat şi ochii negri, ca murele. Înţelegi?

— Înţeleg, tăticule!

— Te va întreba dacă iubeşti căprioarele...

— De ce?

— Ai răbdare! Asta-i o parolă, adică...

— Ştiu. Astfel mă va recunoaşte, nu?

— Aşa! Tu vei răspunde: „Nea Petrică doreşte mult să crească o căprioară acasă la el.” Ai înţeles?

— Da! Asta-i tot?

— Nu! Vei primi de la acest tînăr un sul de hîrtie albastră, din aceea cu care îţi înveleşti tu cărţile şi caietele de şcoală, sau o punem în ferestre... pentru camuflaj. Oricine te va opri în drum şi te va întreba ceva în legătură cu sulul de hîrtie, tu vei spune că-ţi trebuie pentru şcoală, dar nu-l vei desface nicidecum şi, bineînţeles, nici nu-l vei lăsa în mîna nimănui.

Adrian se gîndi că aceasta nu era o misiune atît de importantă, cum pretindea taică-său. „Dar, oare, ce rost avea sulul de hîrtie albastră?". Îi întrerupse gîndurile nea Petrică, explicîndu-i să se ferească de drumul mare, spre a nu se întîlni cu cineva, şi atrăgîndu-i atenţia că reuşita lui va fi de mare folos pentru multă lume.

Deşi, oarecum descumpănit, neînţelegînd ce importanţă chiar aşa de mare avea misiunea pe care urma să o îndeplinească, zilele, pînă sîmbătă, i se părură nesfîrşite. Îl mistuia dorinţa aventurii.

În sfîrşit, sosise şi după-amiaza mult aşteptată şi acum fremăta de nerăbdare să ajungă mai repede la cabană.

După un timp, se opri în dreptul unei bifurcaţii. Aici nu mai avea încotro şi trebuia să iasă la şosea. Ascuns într-un frunziş, cercetă cu băgare de seamă împrejurimile. Nu se vedea nici ţipenie de om. Străbătu grăbit şoseaua şi se avîntă pe drumul de căruţe, iar de acolo pe singura potecă ce ducea la cabană. Îşi făcuse, în gînd, socoteala, că de aici nu mai erau decît vreo doi kilometri pînă la ţintă. Din cerul plumburiu se abătură stropi mărunţi, de parcă ar fi fost trecuţi prin sită deasă. Adrian despături pelerina de ploaie şi se îmbrăcă imediat cu ea. Se lăsase pe neaşteptate frigul, prevestind iarna mai timpuriu decît de obicei. Acum înainta anevoie. Ploaia se îndesea din ce în ce. Şi deodată... inima începu să-i bată năvalnic, parcă să-i spargă pieptul. Fără îndoială, un bărbat zăcea lungit în mijlocul potecii... Era leşinat? Sau era mort? Adrian se oprise buimac, neştiind ce să facă. Dar dacă se prefăcea numai? Poteca nu era mai lată de un metru — un metru şi ceva — şi dacă voia să înainteze trebuia neapărat să treacă peste omul acela. Îşi încordă privirea, căutînd să-i desluşească chipul şi, fără să-şi dea seama, se apropie de el. Acum îl vedea destul de bine. Era îmbrăcat într-un tricou de lînă, cu gulerul rotund şi răsfrînt pînă aproape de bărbie, şi pantaloni bufanţi, în carouri. În picioare purta ciorapi

trei sferturi şi bocanci de munte.

Mai înainta cîţiva paşi şi se opri din nou, înmărmurit.

Bărbatul gemu şi întoarse faţa spre Adrian. Întredeschise ochii şi tresări la vederea lui. Buzele dădură să spună ceva, dar nu reuşi. Un firicel de sînge i se prelinse din gură şi, în loc de cuvinte, Adrian nu auzi decît o bolboroseală fără nici un înţeles.

Dar acum băiatul prinsese curaj. Era limpede că omul zăcea rănit, sleit de puteri. Poate că pierduse mult sînge... Cine ştie de cînd stătea acolo, în mijlocul drumului.

Se apropie de-a binelea şi, aplecîndu-se peste rănit, îl cercetă cu luare-aminte. Se gîndi ce ar putea să facă pentru cel care abia îşi mai trăgea sufletul. Şi, deodată, îl cuprinse din nou frica. Dacă omul fusese rănit, însemna că „cineva” îl atacase. Şi dacă acel „cineva” se afla încă în apropiere?

Se ridică imediat, îşi roti privirile, dar nu zări pe nimeni. Totuşi... parcă se mişeaseră crengile tufişului de jnepeni... Nu! A fost numai o părere.

Un nou geamăt îl făcu să se întoarcă spre rănit. Deschisese iar ochii aceia împăienjeniţi, dar buzele băteau neputincioase aerul. Se aplecă, să desluşească vorbele, şi, deodată, i se păru că pămîntul se învîrteşte cu el.

Rănitul, cu preţul unor mari eforturi, îl întreba dacă îi plac căprioarele...

De-abia acum îşi dădu seama că ochii celui lungit în mijlocul potecii erau negri ca murele şi şuviţele de păr numai inele. Aşadar... rănitul nu era altul decît acela pe care îl căuta. Trebuia să-i răspundă degrabă, dar acum se zăpăcise cu totul şi nu-şi mai amintea ce anume. Emoţia îl gîtuise, îi învolburase creierul, îl copleşise cu totul. Nu reuşi decît să aplece capul. În semn că a înţeles că el este cel căruia îi era adresată parola.

— Eu sînt... Begu, murmură rănitul. Begu... Fii atent... ce-ţi spun! Căprioara... căprioara de aur... Înţelegi?

Adrian nu înţelegea nimic, dar dorea din tot sufletul ca omul să nu se mai chinuiască atît. Şuviţele de sînge se îndeseau din ce în ce, ca şi stropii de ploaie care cădeau tot mai mulţi şi mai deşi. Clipi din ochi, ca şi cum ar fi priceput tot ce i se spunea. Rănitul, cu un efort disperat, se ridică într-un cot şi, cu mîna liberă, încleşta reverul mantalei sale de ploaie.

— Ţine minte!... Să nu uiţi... niciodată! Căprioara aurie...

Bolboroselile se transformaseră acum în horcăituri...

„Dacă moare?” îşi spuse Adrian, îngrozit.

Celălalt, ca şi cum i-ar fi ghicit gîndurile, bîigui printre horcăieli:

— Eu mor... Tu... fugi acasă! Să nu uiţi... Căprioara aurie...

Urmă o convulsie puternică, buzele bătură cu disperare aerul, apoi, un horcăit ca un muget. Omul îşi dăduse duhul şi rămăsese aşa, în poziţia aceea caraghioasă, aşezat într-un cot, cu degetele celeilalte mîini agăţate de reverul mantalei lui de ploaie. Ochii se deschiseseră mari şi priveau fix, undeva, peste umărul lui Adrian, ca şi cum acolo, spre zările mohorîte ale Zăganului, ar fi desluşit zburdînd, pe tăpşanele verzi, o căprioară aurie.

Imaginile acestea tragice se derulaseră pe dinaintea ochilor colonelului Manea, ca şi cum ar fi asistat la un film proiectat cu o viteză ameţitoare. Totul nu durase decît un minut.

Revenea cu greu la realitate. Abia acum îşi aduse aminte că la celălalt capăt al firului o voce gravă pronunţase două nume, care îi răscoliseră atîtea amintiri din trecut.

— De ce nu răspundeţi? Vă amintiţi sau nu?

— Da! rosti colonelul, abia şoptit.

— Atunci, mîine dimineaţă, la ora cinci şi jumătate, veţi primi un nou telefon. Vă voi comunica locul şi ora întîlnirii noastre.

Brusc, celălalt închise receptorul.

✯

Toată noaptea, colonelul Manea se zvîrcoli în aşternut, încercînd zadarnic să aţipească. Amintirile se întorceau din trecut, tot mai răscolitoare.

Ajunsese acasă transpirat şi obosit. Ploaia răzbătuse prin manta şi-l udase pînă la piele. Chipul îi trăda spaima şi emoţiile prin care trecuse. Pe atunci, Adrian Manea nu împlinise nici 17 ani. O găsi în casă doar pe maică-sa, dar ei nu-i spuse nimic din cele întîmplate.

Nu trecu multă vreme şi se întoarse şi taică-său.

— Aşteptam să vii mai tîrziu. Dar ce-i cu tine, Adriane? îl iscodi el, cercetîndu-i cu atenţie chipul palid.

— Tată, omul acela e... mort!

— Care om?

— Cel care trebuia să-mi dea sulul de hîrtie albastră.

Un timp se lăsă o tăcere grea. Numai o muscă, ameţită de

ploaie şi amorţită de frig, bîzîia împrejurul lămpii aninate de tavan.

— Spune, ce s-a întîmplat?

Adrian povesti în amănunţime toate întîmplările prin care trecuse în acea după-amiază. Se făcuse aproape miezul nopţii. Taică-său ascultă cu atenţie şi, cînd el isprăvi, îi trecu mîna aspră şi bătătorită prin părul negru ca tăciunele.

— Să uiţi tot ce s-a întîmplat astăzi, auzi?

Cum avea să uite? Dar niciodată nu împărtăşise nimănui trista sa aventură.

În iarnă a murit şi taică-său. L-au găsit înjunghiat la Malul Ursului. Se dusese să aducă lemne pentru foc, că era o iarnă grea, aşa cum nu mai fusese de mult, şi sărăcia făcea casă bună cu războiul. Cercetările poliţiei locale n-au descoperit nici o urmă, nici un indiciu. Uitarea s-a aşternut repede şi peste această nouă crimă, aşa cum se aşterne zăpada peste urmele lăsate de călătorii care străbat potecile munţilor.

Într-una din zile, în primăvară, cînd începuseră să răzbată ghioceii prin covorul pufos al zăpezii, s-au trezit acasă cu nea Petrică, electricianul. De cînd murise taică-său venea tot mai rar pe la ei, cam o dată pe lună. Acum părea foarte obosit. Căpătase şi un tic nervos — bărbia îi clănţănea într-una, aşa cum văzuse Adrian clănţănind bărbiile trase cu sfoară ale căpriţelor colindătorilor, cînd era mic de tot.

Nea Petrică l-a tras deoparte şi i-a mîngîiat obrajii. Avea palma aspră şi bătătorită, dar mare şi bună, aşa cum o avusese şi taică-său.

— Adriane, simt că nu mai am nici eu multe zile de trăit!

Şi începuse să povestească repede, grăbit, ca şi cum moartea era foarte aproape şi îi era.frică să nu care cumva să-i întrerupă povestea.

Iată ce-a aflat atunci Adrian:

În primăvara anului 1907, cam prin luna mai, pictorul Grigore Nestorescu, bătrîn şi bolnav, se afla în staţiunea Vălenii de Munte. Acolo, deşi medicii îl sfătuiseră să nu mai lucreze, a pictat un tablou de o neasemuită frumuseţe, reprezentînd un colţ de pădure în amurgul unei zile de vară. Din tufişurile aşezate la margine de pădure a răsărit o căprioară, cu urechile ciulite, cu botul umed, adulmecînd împrejurimile, pregătită ca la cel mai mic zgomot să ţîşnească în pădurea de unde a venit. Şi

atîta suflet a pus pictorul în tabloul acela, că parcă totul se petrecea aievea. Iar din paleta sa au înflorit o bogăţie infinită de culori, însufleţind şi mai mult pînza, mai ales sîngeriul razelor soarelui, ce se răsfrînge peste cer şi pădure, peste tufişuri şi căprioară, învăluind-o pe aceasta din urmă într-o mantie auriu-purpurie.

Pictorul botezase acest tablou „Căprioara aurie”. Simţindu-se tot mai bolnav, pleacă la Ploieşti, unde îşi avea locuinţa, şi ascunde tabloul într-o criptă dintr-un perete al casei. O lună mai tîrziu, Grigore Nestorescu se stinge din viaţă. Nimeni nu bănuia existenţa „Căprioarei aurii”.

În timpul primului război mondial, casa lui Nestorescu din Ploieşti arse pînă la temelii. George van Samisch, baron, cu gradul de locotenent în armata germană de ocupaţie, descoperă în timpul incendiului, cu totul întîmplător, tabloul din criptă. Impresionat de frumuseţea lui, dar totodată lacom şi hrăpăreţ, şi-l însuşeşte. Valurile războiului îl poartă prin Ploieşti, apoi la Vălenii de Munte şi la Măneci-Ungureni. Tabloul îl ia cu el pretutindeni, într-o uriaşă valiză de piele neagră, alături de alte „trofee”, pe care baronul şi le însuşeşte fără ruşine şi fără bani.

Explozia unui obuz îl lasă fără un ochi şi o mînă. Reformat, iese din cadrele armatei, se întoarce în Germania, şi la sfîrşitul primului război mondial constată cu durere că, din toată averea, nu i-a mai rămas decît titlul de baron. Atunci se hotărăşte să valorifice trofeele din valiza neagră. Le vinde pe toate, afară de „Căprioara aurie”, de care încă nu se îndură să se despartă. Încet, încet îşi reface averea şi iată-l în 1942 „consilier tehnic” la ambasada germană din România. Baronul primeşte misiunea de a conduce lucrările unei şosele strategice, ce urmează să unească Braşovul cu Buzăul, fără a trece prin Ploieşti. Cu acest prilej, revede locurile pe unde a trecut în primul război mondial, locuri atît de puţin plăcute pentru el.

Tatăl lui Adrian, nea Petrică şi Begu — cel pe care îl găsise rănit de moarte pe poteca din apropierea cabanei Muntele Roşu — făceau parte dintr-un grup de patrioţi, care primiseră misiunea să întîrzie, prin orice mijloace, lucrările şoselei plănuite de nemţi. Lucrau cu toţii la şantier, fiecare în meseria lui: tatăl lui Adrian ca lemnar, nea Petrică, electrician, iar Begu, inginer topometrist. De fapt, Begu, care era conducătorul grupului, i-a informat şi pe ceilalţi de misiunea ce li se încredinţase de către

comandamentul forţelor patriotice. Din informaţiile primite se ştie că baronul ascunsese în tabloul „Căprioara aurie” documente de mare importanţă. Comandamentul forţelor patriotice a însărcinat grupul celor trei să pună mîna pe tabloul preţios din două puncte de vedere: ca operă artistică însuşită de baron, dar mai ales pentru conţinutul lui: documentele ascunse în pînza tabloului.

În urmă cu trei zile, Begu îi înştiinţase să-l trimită pe Adrian la Cabana Muntele Roşu sîmbătă după prînz, cînd era sigur că va reuşi să intre în posesia documentelor şi, eventual, a tabloului. Cum? Nimeni dintre ei nu-şi dădea seama, dar din moment ce conducătorul grupului le afirmase acest lucru, era sigur că acţiunea sa îndrăzneaţă se baza pe certitudini.

Pe urma, lucrurile s-au petrecut aşa cum le cunoscuse îndeaproape şi Adrian.

— De acum încolo, ştii şi tu cît cunosc şi eu, încheiase nea Petrică.

Se ridicase grăbit de la masă. În uşă s-a mai întors o dată, a învăluit cu privirea camera, apoi ochii mari şi trişti s-au oprit în ochii lui Petrică. Un zîmbet obosit îi înflorise în colţul gurii.

— Poate nu ne vom mai vedea curînd! Cine ştie? Am impresia tot timpul că sînt urmărit. Rămîi cu bine, Adriane!

A plecat brusc, grăbit, cu bărbia clănţănind într-una, şi de atunci Adrian nu l-a mai văzut niciodată, iar peste „Căprioara aurie” s-a aşternut încetul cu încetul vălul uitării.

Totul prevestea o dimineaţă minunată. Colonelul Adrian Manea nu mai aşteptă maşina ca de obicei şi nici nu-şi mai impuse restricţia obişnuită. Aprinse o ţigară şi o fuma pînă la capăt. Aerul rece al dimineţii şi limpezimea cerului albastru de mai îl învioră, învingînd oboseala pricinuită de faptul că nu dormise în timpul nopţii. Ultimele stele sclipeau palid la orizont. Ajunse în mai puţin de o jumătate de oră la serviciu şi, aruncînd o privire fugară ceasornicului din perete, constată că mai erau şapte minute pînă la ora fixată.

Aseară îi telefonase căpitanului Dan Tomescu. Acesta îl aştepta în birou. Colonelul Manea nu avea astîmpăr. Încercă să mai fumeze o ţigară, dar, întîlnind privirea mustrătoare a căpitanului, o aprinse şi o aşeză cuminte pe marginea scrumierei de bronz.

Cînd ultimele rotocoale de fum se risipiră în încăpere, soneria telefonului întrerupse tăcerea şi gîndurile celor doi ofiţeri.

— Aici inginerul Dobrotan! auzi el în aparat, imediat ce telefonistul îi comunicase că e căutat din oraş.

— Colonelul Manea la telefon! preciză Adrian, şi îi făcu semn lui Dan să ridice al doilea receptor şi să înregistreze convorbirea.

— Peste 35 de minute pleacă avionul pentru Paris. Trimiteţi un om de încredere la aeroport! rosti inginerul, cu vocea sa gravă şi şovăitoare.

— De ce? Voi veni eu! răspunse colonelul.

— Nu! Vă rog stăruitor! Trimiteţi pe altcineva. Colonelul Manea avu o scurtă ezitare. În acel moment întîlni privirea colaboratorului său.

— De acord! rosti el.

— Vă mulţumesc, continuă inginerul. Voi fi îmbrăcat într-un costum gri. Port pe cap o pălărie de aceeaşi culoare, cu boruri mari. Pentru a nu se crea vreo confuzie, cel pe care-l trimiteţi va rosti cuvintele: „Eu sînt omul pe care îl aşteptaţi!

✯

Colonelul Adrian Manea raportase superiorilor săi totul, în amănunt, şi aceştia aprobaseră deschiderea dosarului „Căprioarei aurii”. Căpitanul Dan Tomescu urma să fie principalul său colaborator. Cîteva din filele albe ale dosarului se şi acoperiseră cu scrisul mărunt, dar citeţ al colonelului.

Ceea ce interesa organele de securitate, în primul rînd, era descoperirea ucigaşului sau ucigaşilor — dacă erau mai mulţi — a tînărului intelectual comunist Begu, asasinat în urmă cu aproximativ 25 de ani. Întîmplarca făcuse ca Adrian Manea, copil fiind, să joace un rol însemnat în drama petrecută atunci. Cuvintele lui Begu, înainte de a muri, rămăseseră adînc întipărite în memoria lui. Era convins că exista o strînsă legătură între uciderea lui Begu, „Căprioara aurie” şi acest Dobrotan, care reapăruse după atîţia ani şi readusese în actualitate o întîmplare peste care, din lipsa unor cît de mici elemente, se aşternuse încetul cu încetul uitarea.

Dar mai era şi un alt aspect al lucrurilor: eventuala descoperire a tabloului, ceea ce ar fi însemnat întregirea colecţiei pictorului Nestorescu cu o piesă de mare valoare.

Ce-l determinase pe acest Dobrotan să stea în umbră timp îndelungat, cînd el era, poate, unul din eroii dramei ce se petrecuse cu atîţia ani în urmă? Să fi fost chiar el asasinul lui Begu? Atunci ce interes avea să sesizeze organele de securitate, cînd ar fi putut foarte bine să nu dezgroape amintirile şi să tacă, aşa cum făcuse şi pînă acum? De ce îl alesese tocmai pe colonelul Manea, să-i împărtăşească ceea ce cunoştea despre „Căprioara aurie”? De unde ştia că actualul colonel Manea era totunul cu Adrian, elevul de liceu de atunci, singurul care cunoştea cîte ceva din drama petrecută acum 25 de ani?

Erau nenumărate întrebările ce-i frămîntau acum atît pe colonelul Adrian Manea, cît şi pe principalul său colaborator, căpitanul Dan Tomescu.

— Nu l-am văzut niciodată în viaţa mea, afirmase colonelul, cînd Dan îi prezentase fotografia lui Dobrotan, făcută, pe aeroport, atunci cînd tot încerca să-şi „aranjeze” cravata.

Deşi minuscul, aparatul fotografic din acul de cravată prinsese o imagine destul de clară a inginerului.

✯

— Acesta nu este savantul Horia Domileanu! exclamase furios redactorul-şef Lăzăroiu, aruncînd pe masa de lucru fotografia prezentată de fotoreporterul Dorian. Aţi ratat bunătate de articol, continuă el, sfredelindu-i cu privirea. Nu mă aşteptam la aşa ceva din partea voastră!

Radu privea consternat, din fotoliul unde se instalase, ceaşca de cafea amară, pe care nu-i venea s-o mai bea. Şi, deodată, îi apăru în faţa ochilor imaginea fostului coleg de liceu, Dan Tomescu.

„Da, din cauza lui n-am reuşit să iau legătura cu savantul”, gîndi el.

Dar umbra de supărare o alungară acele dragi amintiri din vremea adolescenţei, cînd amîndoi gustaseră din bucuria şi amărăciunea primei iubiri.

Surîse amintirilor şi reuşi astfel să-l enerveze pe Lăzăroiu.

— Eu îţi vorbesc serios, şi tu găseşti că tot ce-ţi spun eu este teribil de amuzant, nu?

Şi ieşi, trîntind uşa, ceea ce de fapt nu prea intra în obiceiul său.

Continuîndu-şi firul gîndurilor, Radu căuta să-şi amintească numele străzii unde locuia Dan Tomescu. Era dornic să-l

reîntîlnească şi, împreună, să depene caierul copilăriei pierdute.

Îşi îmbrăcă la iuţeală pardesiul şi ieşi din redacţie, fredonînd un cîntec la modă de pe vremea cînd era licean.

Dorian rămase perplex în cameră, incapabil să înţeleagă atît criza de nervi a lui Lăzăroiu, cît şi inexplicabila voie bună a prietenului său.

✯

Îşi aminti drumul pînă la casa lui Dan cu destulă greutate. Cartierul unde locuia acesta se schimbase mult în ultimii ani. Casele bătrîneşti, îngreunate sub povara anilor, cedaseră locul lor blocurilor zvelte şi arătoase. Linia de tramvai dispăruse, iar caldarîmul se transformase în pavajul pe care acum şerpuiau maşini şi autobuze.

Şi totuşi, printre siluetele blocurilor îi apăru la un moment dat strada amintirilor: adumbrită de o parte şi de alta de tei falnici, ale căror flori răspîndeau, pînă departe, un miros dulceag-aromitor: parfumul copilăriei regăsite.

În colţul străzii redescopri casa Ioanei şi privirea i se opri, cu firească emoţie, asupra amintirilor dragi, pe care le cunoştea atît de bine şi oare parcă îl aşteptaseră să se reîntoarcă la ele: banca, bolta cu trandafiri roşii ca sîngele, nucul bătrîn sub care aşezau masa de ping-pong:

Rămase pironit locului, privind peste gardul scund şi aşteptînd să iasă din casă o fetiţă cu şuviţele de păr ca spicele de grîu, cu codiţe scurte, prinse în panglici mici şi albe, purtînd acelaşi basc bleumarin de odinioară.

Dar casa rămînea tăcută, însingurată, şi nimeni nu venea să-i turbure clipele de reverie,

Într-un tîrziu, cînd se hotărîse cu greu să se despartă de farmecul nostalgic al aducerilor-aminte, un Renault albastru se opri în dreptul lui, chiar lîngă bordura trotuarului. Radu nu acordase nici o atenţie acestui fapt. Gîndurile îi erau undeva departe, într-o lume neaşteptată decît de el, pe care o regăsea treptat, oarecum prăfuită de scurgerea timpului, dar odihnitoare, caldă, primitoare.

Se oprise acum din nou în faţa altei case, ascunsă sub perdeaua frunzelor de iederă. Deschisese poarta şi se mirase, zîmbind, că Ursu nu-i mai sărise înainte, cu labele cît copitele unui viţel, cu capul lungăreţ şi lăţos, scuturîndu-şi coada în forma unui mare semn de întrebare.

Urcase treptele din faţa uşii de la intrare şi, emoţionat, apăsase pe butonul soneriei.

În timp ce aştepta, cu nerăbdare, să i se deschidă uşa, Renaultul albastru trecu aproape fără zgomot prin faţa locuinţei căpitanului de securitate Dan Tomescu. Un bărbat scund şi gras îşi turti nasul de una din ferestrele maşinii, căutînd să distingă cît mai lămurit numărul de pe tăbliţa de la poartă.

În vreme ce maşina se oprea la cîţiva zeci de metri mai încolo, uşa de la intrarea casei acoperită de iederă se deschise şi în prag se ivi o femeie cu părul nins de omătul anilor, dar păstrînd aproape neschimbate trăsăturile acelea cu care o cunoscuse atît de bine, cu mulţi ani în urmă.

Adina Tomescu îl recunoscuse imediat şi îl poftise în casă, bucurîndu-se cu sinceră emoţie că revedea unul dintre cei mai buni prieteni, din copilărie, ai fiului său.

În faţa ceştilor pline cu cafea aburindă, se depănară aproape toate amintirile celor doi băieţi, din timpul anilor din liceu. Soneria telefonului întrerupse supărător atmosfera de intimitate: era Dan, care se interesa: de sănătatea mamei sale. Aceasta; bucuroasă, îl anunţă de vizita neaşteptată a lui Radu, ceea ce pe Dan îl surprinse şi îl deconcerta pentru moment, gîndindu-se că era pentru a doua oară, în aceeaşi zi, cînd se întîlneau. Să fi fost o simplă întîmplare? Se scuză faţă de Radu, invocînd că obligaţii de serviciu îl împiedecau să-l revadă, dar promiţînd că îi va rezerva una din zilele viitoare, în întregime.

Către ora prînzului, în timp ce Radu Balmuş se îndrepta, tot pe jos, spre casă — urmărit cu aceeaşi perseverenţă de ciudatul Renault albastru — Dan Tomescu îşi punea, în modul cel mai serios cu putinţă, întrebarea: „Oare nu cumva fostul meu coleg de liceu are vreo legătură cu dosarul «Căprioarei aurii?»” Se hotărî să fie foarte circumspect şi să se intereseze, în amănunt, de viaţa şi activitatea acestuia, din momentul în care drumurile lor se despărţiseră.

Radu ajunse acasă într-o dispoziţie sufletească excelentă. Deschise radioul şi ascultă cu plăcere programul. Se transmitea o frumoasă melodie de dans. Tocmai căuta în frigider ceva de mîncare, cînd auzi soneria de la intrare. Deschise uşa. Un bărbat scund şi gras îl salută cu gravitate şi, fără să aştepte să fie invitat, pătrunse în încăpere. Se opri în dreptul ferestrei şi, înclinîndu-se scurt, se recomandă:

— Maiorul de miliţie... Păcuraru!

Radu Balmuş îi adresă o privire mirată şi totodată întrebătoare.

— Ştiu! Vizita mea vă surprinde. În interesul unor cercetări vă solicit să-mi răspundeţi, cu toată sinceritatea: ce ştiţi despre inginerul Dobrotan?

Grăsunul rostise vorbele sacadate, apăsînd pe fiecare silabă şi acum, în aşteptarea răspunsului, cerceta faţa ziaristului cu multă atenţie şi încordare.

Radu îl privea aiurit, cu o figură care părea să-l indispună pe maior.

— N-am auzit... nu-l cunosc.

— Sînteţi sigur?

— Da!

Îşi mai revenise din uluială, ceea ce maiorul sesiză cu uşurinţă. Trecu din nou la atac:

— Unde aţi fost între orele zece şi douăsprezece?

— În casa unui prieten din copilărie.

— Probabil, în legătură cu... „Căprioara aurie”!

Radu nu înţelegea rostul întrebării. Continuau să se suspecteze unul pe altul şi întrebarea rămase fără răspuns timp de cîteva minute. Maiorul frămînta nervos, în buzunar, tocul unui revolver. „Ori se preface, ori cu adevărat nu ştie nimic, gîndi el. Poate că dacă îl ameninţ îmi va mărturisi tot ce ştie... dacă ştie.”

Deodată — uşa de la intrare rămăsese întredeschisă — auziră amîndoi paşi coborînd pe scară.

„Lia! Ea trebuie să fie!” îşi spuse Radu.

Maiorul devenise pe neaşteptate foarte agitat.

Paşii se opriră în dreptul intrării.

— Radu!

— Cine e? şuieră, printre dinţi, maiorul.

— O vecină.

Radu ieşi în întîmpinarea Liei.

— Am impresia că te-am deranjat.

— Nicidecum.

— Eşti singur?

Ajunseseră în cameră. Radu tocmai voia să-i răspundă, cînd constată că în cameră nu se mai afla nimeni.

„A intrat, probabil, în bucătărie, în timp ce eu discutam cu

Lia la uşa de la intrare.”

— Te-am întrebat ceva şi nu mi-ai răspuns.

Radu era vădit încurcat, ceea ce o îndreptăţi pe Lia să-i surîdă ştrengăreşte. Pentru a risipi echivocul, Radu deschise uşa bucătăriei, hotărît să i-l prezinte Liei pe maior. Dar nici aici nu se afla nimeni. Uşa de la intrare era din nou întredeschisă, deşi Radu îşi amintea foarte bine că o închisese în momentul cînd Lia a intrat în apartament.

„Foarte ciudat acest maior de miliţie”, îşi spuse el, în timp ce se reîntorcea în cameră.

Lia privea cu atenţie pe fereastră.

— Aş putea să jur că n-am visat, murmură Radu.

— Ce anume?

— Adineauri am stat de vorbă cu cineva.

— Un bărbat?.

— Da.

— Scund şi gras?

— Exact! De unde ştii?

— Bănuiesc, zîmbi amuzată Lia, continuînd să privească pe fereastra care da spre stradă. Frumoasă maşină are individul, adăugă ea, arătîndu-i un Renault albastru, care tocmai dispărea după colţul străzii.

✯

Inginerul Dobrotan străbătea îngîndurat marile bulevarde ale Parisului. Se despărţise, în urmă cu cîteva ore, de savantul Horia Domileanu şi de doctorul Vasile Vasilescu, pretextînd o uşoară migrenă. De fapt, îşi dorise să fie singur, cu gîndurile lui.

La amiază, în timpul banchetului dat în cinstea grupului de specialişti români, prezenţi la Paris pentru perfectarea unor acorduri tehnice cu un grup similar de specialişti francezi, unul dintre chelneri îi strecurase discret, sub farfurie, un cartonaş de mărimea unei cărţi de vizită, pe care scria doar atît: „Sînt la Paris. Trebuie să ne revedem!”

Primirea acestei enigmatice misive trecuse neobservată de ceilalţi, cu toate că inginerul Dobrotan tresărise la vederea rîndurilor aşternute de un scris caligrafic, atît de bine cunoscut lui.

Hotărîse deci, după ce se terminase banchetul, să mediteze în deplină linişte asupra atitudinii ce avea să ia faţă de acest eveniment, care îl tulburase nespus de mult.

Nu îşi închipuise că „el” se găsea la Paris. Îl ştia departe, la Montevideo sau la Buenos Aires, în orice caz undeva, în America de Sud. Primise, foarte rar, cîte o ilustrată, neiscălită, trimisă totdeauna pe adresa pictorului Caraiman, conţinînd banale salutări, concepute fiecare dintre ele în acelaşi stil lapidar şi impersonal, ca: „Te salut şi multă sănătate!” Sau: „Salutări dragi din oraşul X!” şi aşa mai departe.

Ştampilele purtau însemnările diverselor oraşe prin care trecea „el”: Santiago, Lima, Quitto, majoritatea situate în America de Sud sau Centrală.

Ilustratele acestea nu aveau altă semnificaţie pentru inginerul Dobrotan decît aceea că „el” trăieşte.

Timp de peste douăzeci de ani a avut această satisfacţie: de a-l şti în viaţă şi, totodată, cît mai departe. Nu şi-ar fi dorit să-l mai revadă niciodată. Nu numai fiindcă se temea, dar şi pentru că inginerului Dobrotan îi plăcea să creadă ceea ce ştia toată lumea: că „el” nu mai exista, că se prăvălise în prăpăstiile şi grohotişurile uriaşului masiv al Zăganului, se pulverizase în neant odată pentru totdeauna.

Se reîntoarse la hotel, către seară, copleşit de gînduri şi se închise în camera lui, înfricoşat şi avînd senzaţia că are capul strîns în cercuri de fier. Ceru băiatului de serviciu un antinevralgic şi un ceai. Acesta îi aduse şi un nou cartonaş, identic cu cel primit la amiază, dar cu un alt conţinut: „Te aştept mîine seară, la orele opt, în faţa hotelului!”

Înghiţi cu noduri antinevralgicul şi sorbi de cîteva ori din ceai. Apoi se lungi pe canapea, aşa îmbrăcat cum era, căutînd să adoarmă. Nu reuşi. Noaptea îşi lăsă între timp zăbranicul şi întunericul cuprinse încăperea. Îşi aşeză mîinile sub cap şi privi pe fereastră jocul luminilor de la reclamele şi firmele Parisului nocturn.

Încet, încet durerea de cap îl părăsi, lăsînd locul unei moleşeli ciudate. Era la hotarul dintre vis şi viaţă, dintre prezent şi trecut, şi lumina amintirilor începu să-şi deruleze filmul pe îndelete, proiectată pe tavanul unei camere dintr-un hotel al Parisului.

Era într-o dimineaţă mohorîtă de octombrie a anului 1943. Studentul la Politehnică Romulus Dobrotan stătea ghemuit într-un colţ al unui vagonet de scînduri. Prin acoperişul de tablă,

ciuruit ca o sită şi cîrpit ici-colo cu placaj, răzbăteau din cînd în cînd stropii de ploaie.

Trenuleţul forestier urca, din greu, spre Cheia. În vagonet, singurii tovarăşi de călătorie ai lui Dobrotan erau un pădurar şi un tăietor de lemne.

Se hotărîse, seara tîrziu, să se reîntoarcă acasă. Deschiderea cursurilor la facultate se amînase din nou şi toată ambianţa nu era de loc încurajatoare. De pe front veneau zilnic ştiri tot mai proaste. Iarna se anunţa grea; lipsurile erau din ce în ce mai evidente şi mai numeroase.

În Bucureşti, atmosfera era apăsătoare, deprimantă. Cel puţin aici, la Cheia, va fi în mijlocul familiei, va colinda — dacă vremea îi va permite — împrejurimile, va inspira aerul ozonat al munţilor acoperiţi de puzderia brazilor.

Trenuleţul se opri brusc. Privi pe singura fereastră a vagonetului şi constată cu bucurie că a ajuns la destinaţie.

Pornise, nepăsător şi vesel, prin burniţa tot mai deasă, tot mai pătrunzătoare. Poteca şerpuia printre copacii bătrîni pînă la tăpşanul pe care se profila acum, semeaţă şi sumbră, vila care purta numele stăpînei ei.

Mara Dobrotan era ceea ce se poate numi, fără doar şi poate, o femeie excepţional de frumoasă, în contrast flagrant cu soţul ei, Traian, un tip vulgar, cu o înfăţişare fizică, confirmînd şi celor mai neîncrezători că omul se trage totuşi din urangutani şi gorile.

La poartă îi ieşi înainte, bucurîndu-se bezmetic, Lup. Se tîra pe burtă, scheuna şi aproape că-şi frîngea coada într-un vîrtej ameţitor. Urcă scara de piatră însoţit de Lup, pînă în dreptul uşii. Cîinele rămase cuminte, aşezat pe labele dinapoi, neîndrăznind să pătrundă acolo, unde nu aveau dreptul decît stăpînii lui.

Dinăuntru răzbăteau acordurile unui vals de Chopin. Se bucură la gîndul că o găsea pe maică-sa îndeletnicindu-se cu ocupaţia ei favorită. Deschisese uşa şi năvălise în încăpere cu gîndul că apariţia sa va însemna o surpriză plăcută, dar cel care rămăsese surprins, în mijlocul camerei, era tocmai el.

Salonul, deşi în plină zi, se afla cufundat în penumbră din pricina stolurilor trase, care împiedecau lumina să pătrundă prin ferestre. Aşezat comod în fotoliul preferat al tatălui tău, un necunoscut sorbea tacticos dintr-o ceaşcă.

La apariţia neaşteptată, individul sărise din fotoliu, îşi

răsturnase cafeaua pe pantaloni, ceaşca se rostogolise cît colo şi, în mod ciudat, cu o dexteritate nemaipomenită, deşi nu folosea decît o singură mînă, reuşise să scoată din buzunarul de la spate un revolver, pe care îl îndreptase imediat asupra lui.

De pe scaunul de la pian se ridicase, tot atît de repede, Mara Dobrotan:

— Liniştiţi-vă, Herr baron! E fiul meu! Ciungul schiţase un rînjet, care voia să însemne, probabil, un surîs. Îşi vîrîse revolverul în buzunar şi îi întinsese singura lui mînă. Fixîndu-l mai atent cu privirea, îşi dădu seama că lui „Herr baron” îi sticlea un ochi într-un mod ciudat. Presupusese că era din sticlă şi nu se înşelase cîtuşi de puţin.

Astfel îl cunoscu studentul la Politehnică Romulus Dobrotan pe baronul Georg van Samisch.

— Încîntat de cunoştinţă! se schimonosi baronul.

— O, dragul meu copil, ce e cu tine? De ce nu ne-ai anunţat la telefon?

Tot vorbind, mama îi aşeza şuviţele de păr rebele, de pe frunte. Tînărul Dobrotan îi săruta, în tăcere, mîna.

— S-a amînat deschiderea cursurilor, mamă!

— Pentru mult timp?

— Nu ştiu precis. Am crezut că e mai bine să stau acasă.

— Ce noutăţi ai de prin Bucureşti?

Întrebarea rămase fără răspuns nu pentru ca n-ar fi avut ce povesti — noutăţi erau destule — dar ceva îl reţinea să discute prea multe, şi acest „ceva” era prezenţa străinului acela în casa lor. Pretextînd că vrea să-şi desfacă geamantanul în cameră, urcă în fugă scara interioară, care ducea la etaj.

La ora prînzului se întoarse acasă şi Traian Dobrotan. Tatăl şi fiul se îmbrăţişară fără nici o efuziune.

Bătrînul înfuleca mîncarea, sorbind şi clămpănind maxilarele, întrebînd, printre înghiţituri, care mai era „atmosfera’” în Capitală. Tînărul Dobrotan îi explică situaţia, de loc trandafirie, de pe front, situaţie ce crease o panică justificată la Bucureşti.

— Sînt cu gîndul numai la ce o să se întîmple la fabrică. Oare ce se va alege de ea?

Bătrînul Dobrotan isprăvise masa şi acum, tolănit în fotoliul favorit — în care Romulus îl găsise de dimineaţă aşezat pe baron — fuma ţigară după ţigară.

— Ce-are a face frontul cu fabrica unde lucrezi? îl întrebă Romulus.

— Habar n-ai! Eşti un cretin! răcni taică-său. Apropierea frontului îi face pe muncitori să saboteze lucrul. Patronul mă va concedia pentru incapacitate. Unde să te angajezi în vremurile astea tulburi? O să ne facem bagajele, ai să vezi!

— Ştiu că ai pus ceva bani deoparte. Îţi vor folosi, dacă te concediază de la fabrică.

— Bani? Ce valoare au banii astăzi, cînd ne ameninţă inflaţia? Degeaba m-am chinuit să-i strîng. Sînt bani de aruncat.

— Nu vorbi aşa, tată! Ai putea să cumperi nişte obiecte de preţ.

— Ce fel de obiecte 1

— Ştiu eu... De exemplu, giuvaieruri.

— Nu e rea ideea lui Romulus, interveni în discuţie maică-sa.

Bătrînul Dobrotan aprinse o nouă ţigară şi urmări fumul şerpuitor, pînă ce se risipi înspre plafonul camerei.

— Mda... Într-adevăr. Ideea nu e rea! E bună şi căpăţîna lui la ceva, izbucni el într-un hohot de rîs vulgar, care îi provocă un puternic acces de tuse tabagică. Să ştiţi chiar că a sosit la ţanc, adăugă bătrînul, în momentul cînd i se potoli tusea. Vouă pot să vă spun, dar să dea naiba să suflaţi o vorbuliţă, că pe urmă va fi vai şi amar de voi! Aţi înţeles?

Se ridicase de pe fotoliu şi acum străbătea, cu paşi lungi şi apăsaţi, încăperea, făcînd să trosnească din încheieturi duşumelele sub apăsarea corpului său scurt şi gras.

După o bucată de vreme se opri în faţa lor şi, fixîndu-se bine pe picioarele butucănoase, îi ameninţă cu degetul:

— Ne-am înţeles? Să nu crîcniţi vreo vorbă, că mă fac foc!

Mara şi Romulus îl urmăreau curioşi şi intrigaţi în acelaşi timp.

— L-ai cunoscut şi tu pe baron, nu-i aşa?

— Azi-dimineaţă.

— Ce părere ai despre el?

— Destul de proastă, murmură Romulus, fiindu-i teamă că părerea lui ar putea să-l enerveze pe bătrîn.

— Foarte bine, consimţi, în mod surprinzător, acesta. Şi eu sînt de aceeaşi părere. Ei bine, baronul are de vînzare un tablou de o mare valoare, pictat de Grigore Nestorescu. Ce-aţi spune

să-l cumpărăm?

Şi fiindcă ceilalţi nu se grăbiră să-i răspundă, adăugă:

— E un tablou de o frumuseţe rară, un exemplar unic!

— Eşti sigur că e original? îndrăzni să-l întrebe Mara.

— Absolut! Baronul mi-a arătat certificatul de autenticitate, semnat şi parafat de cei mai mari specialişti germani. Şi apoi nu uitaţi că mai există, prin împrejurimi, pictorul Caraiman.

— Beţivul acela? ridică umerii, dispreţuitoare, Mara.

— Beţiv sau nu, eu vă spun că e un talent, că va ajunge o somitate în materie şi că el îmi va confirma autenticitatea tabloului.

Dobrotan jubila, îşi freca mulţumit palmele şi gesticula tot timpul.

— Iar dacă e o copie, voi investi banii în altceva, se înţelege, continuă el, după ce se potoli din entuziasmul ce-l cuprinsese.

A doua zi de dimineaţă, prima persoană cu care se întîlnise Romulus Dobrotan a fost Begu. Între cei doi exista o prietenie sinceră, o afinitate izvorîtă nu numai din faptul că Romulus încă mai studia, iar Begu absolvise o facultate ce le era comună, dar şi pentru că studentul admira nespus de mult frumuseţea morală a inginerului.

De altfel, Begu era îndrăgit de toţi oamenii care lucrau sub conducerea lui. Astfel, deşi muncitorii ştiau că inginerul conducea sectorul cel mai greu şi mai primejdios, cei mai mulţi dintre ei se străduiseră să facă parte tocmai din acest sector.

În ceea ce îl privea pe van Samisch, acesta îl aprecia pe Begu ca excelent pregătit din punct de vedere profesional; inginerul român era singurul dintre tehnicienii, militari sau civili, germani sau români, căruia baronul îi acorda o încredere nemaipomenită.

Inginerul se îndrepta spre şantier. Mergea alene, cu privirea aţintită spre vîrfurile brazilor, urmărînd zbenguiala nebună a unei veveriţe, aşa că aproape se trezi în braţe cu prietenul său, care alerga spre el, pe poteca îngustă.

— Romulus! Tu, aici?!

Îl îmbrăţişa cu dragoste paternă, deşi diferenţa de vîrstă dintre ei nu era mai mare de şase — şapte ani. Şi întocmai ca şi Mara Dobrotan, îi aşeză cu grijă, la locul lor, şuviţele de păr rebele.

— Cînd ai venit?

— Ieri dimineaţă!

— Şi eu aflu de-abia acum...

În tonul cu care rostise aceste cuvinte era o umbră de reproş, care nu-i scăpă lui Romulus.

— Cum merg lucrările?

— Ca de obicei.

— Adică?

— Încet, greu! Ne tîrîm ca nişte melci...

— Motivat!

— Mde...

— E o lucrare de proporţii. Lucraţi la altitudine, uneori pe porţiuni greu accesibile...

— Aşa o fi, dar am primit un termen pe care dacă nu-l vom respecta...

Îşi lăsă fraza neterminată, însă nu era greu de înţeles ceea ce Begu voia să spună. În privinţa finalizării şoselei strategice, baronul van Samisch nu ar fi îngăduit, sub nici un motiv, depăşirea termenului fixat de superiorii săi.

— Nu pot să-l sufăr pe baron! izbucni, deodată, tînărul Dobrotan. Cînd a sosit pe aici?

— De puţină vreme. Să tot fie vreo lună.

— E şeful şantierului?

— Da! Cam aşa ceva. Poate chiar mai mult decît atît, surîse enigmatic Begu. De fapt, a fost adus, în mod special... pentru a accelera mersul lucrărilor)

— Şi cu toate astea...

— Da... Cu toate astea... Îngînă inginerul.

Se apropiau de gardul de sîrmă ghimpată care înconjura, pe toată întinderea lui, şantierul. În depărtare se profilau siluetele şantierelor.

— Ascultă! Vreau să-ţi încredinţez un secret, spuse repede Romulus.

— Dacă e un secret, nu văd rostul pentru care...

— Dumitale pot să-ţi spun. Îmi eşti ca un frate! Ca un frate mai mare, completă el, roşindu-se pînă în vîrful urechilor. Baronul are un tablou de Nestorescu.

Întreaga înfăţişare a inginerului Begu se schimbă deodată, fapt pe care tînărul Dobrotan îl remarcă numaidecît. Surîsul îi dispăruse de pe buze; era încordat ca un arc, gata să sloboadă

săgeata din el.

— Ce-ai spus?!

— Că baronul are un tablou...

— De unde ştii?

— De la tata. Vrea să i-l cumpere.

— Eşti sigur?

— Da. Numai că tata ne-a ameninţat, pe mine şi pe mama, să nu divulgăm acest plan al lui nimănui.

Inginerul se opri brusc, cercetă cu luare-aminte împrejurimile. S-ar fi spus că îi era teamă ca nu cumva vorbele lor să fie auzite de cineva. Acum avea o înfăţişare gravă, posomorită.

— Aş vrea să stăm mai pe îndelete de vorbă!

Romulus răsuflă uşurat. „Va să zică prietenul lui nu se supărase.” De altfel, nu înţelegea pricina mîhnirii acestuia, în momentul cînd îi încredinţase „secretul” lui. Oare inginerul era şi el amator să achiziţioneze tabloul?

— Nu treci astă-seară pe la noi?

— Bine. Voi vedea. Am să încerc!

Îşi strînseră mîinile voiniceşte şi se despărţiră.

Begu plecase spre şantier îngîndurat, iar Romulus Dobrotan, încă nedumerit asupra pricinii mîhnirii neaşteptate a prietenului său, se întoarse acasă.

✯

Soneria telefonului zbînîia prelung şi insistent. Inginerul Romulus Dobrotan tresări din visare şi îşi întrerupse şirul amintirilor. Căută să-şi dea seama, în. primul rînd, unde se găsea. În cele din urmă se hotărî să răspundă la telefon:

— Alo!

— Romulus?

Întrebarea îl săgetă drept în inimă. Mai bine spus, nu întrebarea, ci vocea de la celălalt capăt al firului.

Era „el”!

— Ai să vii la întîlnire mîine seară, nu-i aşa? Să nu uiţi! Te aştept în faţa hotelului... la ora opt.

Celălalt închise telefonul, fără a mai aştepta vreun răspuns.

Multă vreme, inginerul Dobrotan rămase cu receptorul în mînă, privind năuc aparatul telefonic, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca acesta să explodeze dintr-o clipă într-alta.

Într-un tîrziu, se hotărî să reaşeze receptorul în furcă.

Un junghi îi străbătu tîmpla.

„Reîncepe migrena”, îşi spuse el. Se aşeză iar în pat. Căuta stăruitor să reînnoade firul amintirilor de acolo de unde îl întrerupsese soneria telefonului.

Ce se întîmplase, atunci., în seara cînd îl invitase pe Begu să vină la ei acasă? Ah, da! Erau în salon. Maică-sa cînta la pian tot un vals de Chopin, în timp ce taică-său juca şah cu baronul.

El stătea cu fruntea lipită de fereastră, scrutînd întunericul, în aşteptarea prietenului drag.

Tresări. O umbră se strecurase pe poartă şi Lup îi ieşise în întîmpinare, gudurîndu-se. Necunoscutul păşi cu băgare de seamă în umbra brazilor ce se aliniau de o parte şi de alta a aleii, evitînd să calce pe pietriş, spre a nu face zgomot. Cînd ajunse în dreptul scării, lumina din interiorul vilei îi desluşi, pentru o clipă, trăsăturile, şi Romulus îl recunoscu pe pictorul Caraiman. Nu-i plăcea de loc acest individ beţiv, plin de ifose, dar totodată slugarnic în faţa persoanelor care îl interesau în mod deosebit. Dintre acestea făcea parte şi taică-său, deoarece Caraiman nu avea cîştiguri stabile, şi bătrînul Dobrotan avea o inexplicabilă slăbiciune pentru el, dăruindu-i, deseori, sume de bani, cu care pictorul îşi astîmpăra nepotolita-i sete.

Romulus se îndepărtă de la fereastră şi scrută nerăbdător uşa. Dar Caraiman întîrzia să apară.

„Probabil că trage cu urechea”, îşi zise el.

Se apropie cu paşi sprinteni de uşă şi o deschise brusc. Rămase surprins, incapabil să rostească un singur cuvînt. În cameră se afla doar „el”. Cît despre Caraiman, nici urmă.

Îl revedea după doi ani de zile şi, cu toate astea, nu simţi nici un fel de emoţie, firească în astfel de împrejurări.

Era îmbrăcat în uniformă de subofiţer german. Îl salută, în primul rînd, pe van Samisch. Pe Romulus îl bătu, amical, cu palma pe umăr.

Nici nu apucă să se înfiripe o discuţie între ei doi, cînd cineva ciocăni puternic în uşă. Romulus alergă într-un suflet. Era, în sfîrşit, Begu.

Mara Dobrotan se îndreptă spre bucătărie. Înainte de a părăsi încăperea, aruncă o privire spre „el” şi Romulus ar fi putut să jure că în ochii maică-si străluceau multe boabe de mărgăritar, izvorîte din sentimentele celor care îşi revăd fiinţele dragi şi apropiate reîntoarse acasă.

Begu îl salutase politicos, dar rece. Nici acest amănunt nu-i scăpase tînărului Dobrotan.

Seara trecea monotonă, într-o atmosferă de plictiseală şi suspiciune reciprocă. „El” adusese o sticlă de evas, din care băuse singur mai mult de jumătate. Ceilalţi gustaseră cîte un păhărel, în afara baronului, care nu suferea băuturile alcoolice.

Aproape de ora zece, bătrînul Dobrotan se retrase în biroul său cu baronul, şi Romulus înţelese că urmau să discute problema cumpărării tabloului. Begu pretextă că i se făcuse somn şi îl rugă să-l însoţească o bucală de drum. Bineînţeles, acceptase propunerea cu entuziasm.

Păşeau tăcuţi pe potecă, unul lîngă altul.

— Ascultă, dragul meu, fii atent la ceea ce am să-ţi spun! rupse cel dintîi tăcerea inginerului. Poate că nu e bine ceea ce fac, dar nu am de ales, continuă el, după o scurtă pauză, în care Romulus ghicise instinctiv că prietenul său nu se hotărîse încă dacă să-i încredinţeze sau nu o anumită taină. Baronul van Samisch nu e numai conducătorul tehnic al şantierului unde lucrez. El dirijează şi o puternică reţea de spionaj.

— Bănuiam!

— Eu sînt sigur. Foarte sigur. Nu mă întreba de unde ştiu o mulţime de lucruri. Să fii convins că ceea ce-ţi spun este deosebit de important. E o taină, pe care nu o cunosc decît cîţiva oameni curajoşi, gata să-şi sacrifice în orice moment şi viaţa pentru a împiedica, cu orice preţ, săvîrşirea unui plan criminal.

Inginerul se oprise şi Romulus avea impresia că Begu semăna acum cu o ciută hăituită, care adulmecă aerul, simţind apropierea vînătorului. După ce se mai linişti, îl trase aproape de el şi îl îndemnă să se aşeze pe trunchiul unui brad, doborît de un trăsnet. Acum îi vorbea şoptit şi repede:

— S-ar putea să nu mai am mult de trăit.

— O! Nu se poate! gemu dureros tînărul.

— În orice moment viaţa mea e în primejdie. Nu îţi cer decît un singur lucru, care poate ţie îţi va fi mai la îndemînă decît îmi e mie.

— Sînt gata să fac orice pentru tine, ştii bine!

— Nu te pripi! E vorba să lupţi poate chiar împotriva familiei tale. Vezi, nu e atît de uşor!

— Nu înţeleg prea bine despre ce e vorba, dar îţi repet că...

— Ssst! Vorbeşte, mai încet.! Pe aici şi pădurile au urechi! E o acţiune primejdioasă, pe care trebuie să o ducem la bun sfîrşit... cu ajutorul tău. Fasciştii sînt ca şi înfrînţi...

— De bună seamă!

— În retragerea lor disperată au pus la cale crearea unor şosele strategice, aşa cum e aceea la care lucrez şi eu în prezent, dar şi distrugerea unor obiective importante din sectorul în care ne aflăm. Trebuie să descoperim, imediat, care sînt obiectivele pe care vor să le nimicească.

— Şi... cum pot să te ajut eu?

— Ai pomenit astăzi dimineaţă de un tablou, pe care baronul vrea să-l vîndă tatălui tău.

— Da! Se pare că e o piesă rară.

— E vorba de un tablou intitulat „Căprioara aurie”. Într-adevăr, e o piesă preţioasă din două puncte de vedere: unul, al tabloului în sine, dar cel de-al doilea are o însemnătate infinit mai mare. Tabloul conţine ascunse în pînza sa proiecte criminale. Trebuie să punem mîna pe el neapărat!

— Cum?! Crezi că s-ar putea ca tocmai tabloul pe care îl cumpără tata să fie cel pe care îl cauţi?

— N-ar fi exclus!

— Vrei să spui că... În acest caz. Înseamnă că îl bănuieşti pe tatăl meu!

Nu reuşea să-şi mai adune gîndurile. Simţea că sîngele îi zvîcneşte în tîmple. Inginerul îl privea cu duioşie, cu aceeaşi dragoste sinceră, pe care i-o purtase în sufletul său dintotdeauna.

— Dragul meu... Nu pot să fac decît supoziţii... S-ar putea ca tatăl tău să acţioneze fără să-şi dea seama în folosul reţelei de spionaj. Sînt forţat de împrejurări să apelez la tine, altfel n-aş fi făcut-o! Trebuie să acţionezi cu rapiditate şi numai tu îmi poţi veni în ajutor!

Romulus se hotărî să-l sprijine pe bunul său prieten cu orice risc şi împotriva oricui.

— Ce am de făcut?

— Deocamdată să mă înştiinţezi despre tot ce se întîmplă în legătură cu tabloul.

Se întorsese acasă, copleşit de gînduri neliniştitoare, aşa că nu băgase de seamă că mai tot timpul cineva îl urmărise îndeaproape, ca o umbră tăcută şi ameninţătoare.

În casă era linişte. În salon îl găsi numai pe tatăl său, fumând îngîndurat o ţigară.

— Tată l îndrăzni el, într-un tîrziu, să rupă tăcerea.

Bătrînul Dobrotan îl privi, ca şi cum atunci şi-ar fi dat seama că se mai află cineva în încăpere.

— Ce doreşti?

— Ai... Ai aranjat?

— Ce anume?

— Cumpărarea tabloului.

— Ce te priveşte? se răsti, deodată, taică-său.

Întrebarea rămase fără răspuns. Stăteau amîndoi încordaţi, examinîndu-se reciproc, căutînd parcă să-şi ghicească cele mai ascunse gînduri. În cameră se aşternuse, o linişte prevestitoare de furtuni.

De sus, de la etaj, se auziră paşi grei pe scara interioară, de lemn. Romulus ridică buimac privirea. Era „el”. Mai mult ca sigur că trăsese cu urechea. Auzise deci crîmpeiul de discuţie. Ce va urma acum? „El” se apropiase de taică-său, scrîşnind din dinţi:

— Aşadar, ai trăncănit?

Bătrînul Dobrotan protestă formal, dar bolboroselile lui întăriră convingerea celuilalt, care continuă ameninţător:

— Ai să-mi povesteşti numaidecît.

— Ce să-ţi povestesc?

— Ce anume ştie Romulus despre „afacerea’’ noastră?

— Nu ştie nimic! Ţi-o jur! Întreabă-l!

— De la cine ai aflat despre tablou? se întoarse „el” ameninţător către Romulus.

— Într-un fel... a fost ideea mea.

— Nu, zău? rînji batjocoritor „el”.

— I-am sugerat lui tata să cumpere bijuterii sau alte obiecte de valoare.

— Aşa? Numai atît?

— Ce altceva ai vrea?

— Ascultă! Ascultă-mă bine! Se apropiase într-atăta de Romulus, încît acesta îi simţea răsuflarea învăluindu-i obrajii.

— Chiar dacă ştii ceva mai mult, să uiţi imediat! Ai înţeles?

— Da.

— Îţi spun în binele tău.

— Sînt convins.

Se mira el singur de unde avusese atîta tărie să nu se

trădeze.

De-abia cînd ajunsese în camera lui, tensiunea nervoasă care îl cuprinsese explodă întocmai unui dop de şampanie şi, înfundîndu-şi nasul în pernă, plînse lacrimi amare. Într-un tîrziu, se linişti şi somnul binefăcător îl surprinse, aşa îmbrăcat cum era.

✮

Renunţă să ia liftul şi coborî încet scările. Parcă voia să mai cîştige timp, deşi ştia bine că întîlnirea era inevitabilă. Ajunse în holul imens al hotelului şi, fără să vrea, îşi aruncă privirea pe ceasul electric, aşezat deasupra intrării. Era ora opt. Pentru un moment se gîndi să se întoarcă în camera lui, dar se răzgîndi imediat. „El” tot îl va găsi. Chiar dacă s-ar ascunde şi în gaură de şarpe! Şi ar fi fost mai rău aşa. Sau, cine ştie? Poate că totuşi ar fi fost mai bine...

Tulburat de gînduri, ieşi în stradă. Nu se zărea decît o limuzină imensă, de culoare neagră, garată în apropiere. Instinctiv se îndreptă într-acolo. Nu greşise. Una dintre portiere se deschise şi cineva, pe care nu-l distingea bine din pricina întunericului din maşină, îi făcu semn să urce.

Se rezemă de speteaza scaunului, neîndrăznind să scoată o vorbă. Abia cînd maşina porni, întoarse faţa spre „el”. Atunci inginerul Romulus Dobrotan se privi ca într-o oglindă.

Dacă şoferul maşinii ar fi întors, măcar pentru o clipă, privirea spre cei doi pasageri, cu siguranţă că ar fi scăpat volanul din mîini de uimire, pentru că — deşi putea să jure că nu pusese în acea seară strop de băutură alcoolică în gură — ar fi avut în faţă imaginea dublă a persoanei care îl angajase pentru o plimbare în împrejurimile Parisului.

✮

Maşina se strecura tăcută, în noapte, spre o ţintă necunoscută pentru Romulus Dobrotan.

Privea posac pe ferestre luminile bulevardelor sau ale străzilor pe unde treceau; încercă să reînnoade firul amintirilor, de acolo de unde le lăsase în seara trecută.

Hoinărea, fără nici o ţintă, pe poteca arsă de soare. Nu ştia în ce fel îi putea fi de folos lui Begu. Era convins că acum nu va mai reuşi să afle nimic în legătură cu tabloul.

Se opri în dreptul unui pîrîiaş cu apa limpede şi clară ca

lacrima, ce şipotea vijelios printre pietre.

Se aşeză pe o buturugă şi începu să azvîrle pietricele în apă. Preocupat de joaca aceasta, care îl destindea pentru un moment, nu băgă de seamă că cineva se apropiase la cîţiva paşi de el, astfel că vocea individului îl surprinse şi îl făcu să tresară, ca şi cum l-ar fi trezit cineva, brusc, dintr-un somn adînc.

— Romulus! Tu eşti, băiatule? Se întoarse şi constată cu neplăcere că individul care îi tulburase gîndurile nu era altul derît Caraiman.

— Minunat loc pentru pictură şi pentru meditaţie, nu-i aşa?

Pictorul se apropie de el şi se aşeză alături, pe buturugă. Duhnea a alcool de proastă calitate şi părea să fie destul de bine ameţit. Îşi puse mîna păroasă pe genunchii lui.

— Să ştii că îţi sînt prieten... Bun prieten, deşi tu fugi întotdeauna de mine.

Romulus îl privi nehotărît. Un gînd îi încolţi în minte: „Ce-ar fi să-l iscodesc pe Caraiman despre tablou? Dar dacă pictorul nu ştie nimic? Şi dacă aflase ceva, oare nu mă va trăda? Dacă va spune totul lui taică-meu? Dacă e în legătură cu „el”? Sau chiar cu baronul?” Şi totuşi ar fi fost o unică şansă. Trebuia să rişte.

Spre surprinderea pictorului, Romulus legă o conversaţie extrem de interesantă, aducînd vorba, cu mult meşteşug, despre tablouri. Şi iată că pictorul părea că se lasă prins în cursă, fără să-şi dea seama, deoarece, la un moment dat, îi spuse lui Romulus:

— Ştii că taică-tău e pe cale să achiziţioneze un tablou de mare valoare?

— Despre ce tablou e vorba? întrebă Romulus, căutînd să-şi ascundă nerăbdarea care-l clocotea.

Caraiman ezita să răspundă.

— Am jurat să nu spun nimic!

— Fac cinste, pe onoarea mea! Sînt curios să aflu. După o oarecare ezitare, Caraiman se hotărî:

— E vorba de o pictură inedită a lui Nestorescu. Romulus făcu pe miratul:

— Nu cred!

— Am văzut-o cu ochii mei.

— S-ar putea să fie un fals.

— Ce dracu! Ştii doar că mă pricep.

— Cine-i vînzătorul?

— Habar n-am!

Îl privi în ochi şi pictorul nu-i ocoli privirea. De altfel, răspunsul venise prompt. Se părea că rostise adevărul.

— Cînd ai văzut tabloul?

— Astăzi de dimineaţă. Mi l-a arătat taică-tău.

— Unde?

— Acasă la voi.

Romulus sări, fără să vrea, în picioare.

— Ce este? Ce-i cu tine?! bîigui pictorul.

— Ascultă, Caraiman! Să nu-i pomeneşti lui taică-meu nimic despre ce-am vorbit.

— Îţi jur, dar, te implor, nici tu să nu sufli nimănui vreun cuvînt! Altfel... mă ia naiba!

— Fii fără grijă!

Îi venea să-l sărute pe nesuferitul de Caraiman. Ardea de nerăbdare... şi ar fi vrut să zboare pînă acasă.

Însă pe drum îşi spuse că nu trebuie să trădeze bucuria care îi învăluise sufletul. În acelaşi timp, se gîndea că era necesar să-l înştiinţeze pe Begu de faptul că descoperise locul unde se afla tabloul „Căprioara aurie” şi cumplitele documente pe care le ascundea în pînza lui.

Acasă nu era nimeni. Nici chiar maică-sa. Norocul părea să-i surîdă. Urcă treptele scării interioare, două cîte două. Ajunse, în cîteva clipe, în faţa uşii de la camera-birou a tatălui său. Abia acum îl cuprinse emoţia şi îndoiala. Apăsă pe clanţă. Uşa era închisă.

Cum de nu i-a trecut prin gînd de la început? Dacă era adevărat că tabloul se afla acum în casa lor şi. mai ales, dacă tatăl său era iniţiat asupra documentelor, era de la sine înţeles că tabloul fusese ascuns cu grijă.

Coborî în salon. Îl chinuiau cîteva întrebări, la care nu prea găsea răspunsul.

Nu înţelegea de ce baronul încredinţa nişte documente importante tatălui său. Se cunoşteau de puţină vreme.

Dar era la mijloc şi „el”. Poate că misiunea „lui” era tocmai aceea de a face ca documentele să ajungă la locul potrivit. De ce-a fost preferat însă un român, chiar dacă în momentul acela îndeplineşte oficiile unui subofiţer german?

Ar fi fost mai simplu şi mult mai precaut ca baronul să încredinţeze misiunea unor oameni mai apropiaţi lui. Agenţii

secreţi ai batalionului german, staţionaţi prin împrejurimi, erau probabil destul de numeroşi.

Şi ce rost avea să fie aleasă, ca ascunzătoare a unor documente importante, tocmai pictura lui Nestorescu, cînd existau poate sute de alte metode, mult mai sigure?

Da! Erau zeci de întrebări care i se păreau fără răspuns şi nu numai atît. Întreaga acţiune a baronului van Samisch îi apărea ilogică, lipsită de sens.

Cu toate acestea, Begu îl asigurase că documentele secrete erau ascunse în pînza tabloului. Dacă n-ar fi avut informaţii precise, tînărul inginer n-ar fi riscat o acţiune atît de primejdioasă.

Trebuie să se convingă numaidecît de existenţa documentelor. Dar cum? Dacă s-ar duce la şantier... să se sfătuiască cu Begu? Dar acolo nu poate intra. Nu are „Ausweis” şi ar da de bănuit.

Îl auzi pe Lup lătrînd furios. Se uita pe fereastră. Baronul, însoţit de „el”, traversa grădina.

În mai puţin de cîteva secunde, o idee îi încolţi în minte. Răsuci, cu iuţeala fulgerului, cheia în broască şi o ascunse în buzunar. Apoi se repezi pe scări. Pînă cînd ceilalţi vor deschide uşa de la intrare, va găsi un loc potrivit, de unde să audă ce vor discuta, fără să fie văzut.

Pe coridorul de la etaj, chiar în apropierea uşii de la biroul bătrînului Dobrotan, se afla o draperie care acoperea diverse obiecte de uz casnic. Se ascunse acolo, cu inima ticăind de emoţie. Paşi grei bocăneau pe scara de lemn.

Cei doi discutau foarte aprins în limba germană, pe care Romulus o înţelegea destul de bine.

Deodată se făcu linişte. Oare ce se întîmpla?

Simţea că inima bate năvalnic, gata să-i spargă pieptul. Totul nu durase decît cîteva secunde, pînă în clipa cînd cei doi reluară discuţia, dar lui Romulus i se păruse că a trecut o veşnicie.

Probabil că unul dintre ei avea cheia de la biroul lui taică-său, sau o cheie universală, deoarece reuşiră să deschidă uşa. Spre norocul lui o lăsaseră întredeschisă, fiindcă le auzea destul de clar vocile. Acum trebuia să-şi încordeze atenţia., spre a înţelege ce anume discutau.

— Vei duce tabloul sîmbălă, imediat după prînz, la cabana

de la Muntele Roşu. Ai înţeles?

— Da, domnule baron!

— Acolo vei găsi persoana care va prelua documentele. E nevoie să-ţi repet?

— Nu, domnule baron!

— Bine! Foarte bine!

Romulus simţea boabele transpiraţiei scurgîndu-se, picătură după picătură, de-a lungul şirei spinării. Un singur gest necugetat, sau un strănut, sau naiba ştie ce altceva, ar fi fost de ajuns să-i trădeze prezenţa; şi atunci totul s-ar fi dărîmat ca un castel de cărţi de joc tocmai acum, cînd se afla în posesia unor informaţii atît de preţioase pentru inginerul Begu.

— E splendid, nu? întrebă baronul.

— Da, e foarte reuşit!

— Şi nimănui nu i-ar trece prin cap că am găsit o ascunzătoare atît de originală!

— Într-adevăr!

Probabil că acum admirau tabloul.

— Îl lăsăm tot aici?

— Bineînţeles! Răsuceşte pînza şi pune-o la locul ei... În tub.

Din nou cîteva momente de tăcere. În sfîrşit, auzi cum închideau casa de fier, apoi paşii lor prin cameră şi cheia răsucită în broască.

— Ai închis bine?

— Se înţelege, domnule baron!

Acum coborau scara interioară de lemn. Se opriseră în salon.

— Deci, ne-am înţeles?

— Sîmbătă, imediat după prînz, duc tabloul la cabana Muntele Roşu.

— Îţi trebuie o escortă? Aş putea să-ţi dau trei-patru soldaţi.

— Fiţi fără grijă! Mă descurc şi singur. Nu vreau să dăm de bănuit absolut nimic. O escortă ar atrage atenţia. Dacă sînt numai eu, voi trece neobservat. De altfel, o să îmbrac hainele civile.

— Foarte bine! Foarte bine!

Ieşiră, trîntind cu zgomot uşa de la intrare. În curte, Lup făcea o larmă asurzitoare, lătrînd cu înverşunare pe baron.

Acum putea să iasă din ascunzătoare. Era transpirat din

cap pînă în degetele de la picioare, extenuat de emoţie, dar fericit ca nimeni altul.

Avusese o şansă extraordinară. În acest moment avea toate datele necesare. Nu-i mai rămînea decît să-l găsească pe Begu cît mai repede. Ce zi era astăzi? Miercuri. Mai erau, deci, trei zile pînă cînd „el” va transporta tabloul. Trei zile suficiente pentru ca Begu să-şi alcătuiască un plan de luptă.

Ascuns îndărătul draperiei de la fereastră, Ro-mulus cerceta cu privirea grădina. Nu se zărea altcineva în afara lui Lup, care rodea mulţumit un os în cerdac.

Va să zică, plecaseră!

Răsuci binişor cheia în broască. Se mai uită o dată de jur împrejur, să se asigure că nu-l văzuse nimeni.

Era ora douăsprezece. Într-o jumătate de oră, dacă grăbeşte pasul, va ajunge la şantier şi va cere santinelelor să-l înştiinţeze pe inginerul Begu că are să-i comunice ceva urgent.

Romulus Dobrotan alerga pe poteca îngustă, fericit ca nimeni altul, fără să-şi dea seama că în acele momente iscălea sentinţa de moarte a inginerului Begu. Nu ştia că tot ceea ce se petrecuse, cu puţin înainte, în vila Mara, a fost înscenat cu abilitate de mintea drăcească a baronului.

✯

Eleganta şi masiva limuzină neagră se abătu de pe şoseaua principală şi pătrunse pe o alee îngustă, mărginită de plopi uriaşi, conform indicaţiei misteriosului personaj, care îl invitase la o plimbare nocturnă pe inginerul Romulus Dobrotan.

Maşina parcurse vreo cinci sute de metri, apoi se opri în faţa unei clădiri impozante.

„Un castel de pe vremea lui Ludovic al XIV-lea”, aprecie Romulus, admirînd, pe fereastra limuzinei, sobrietatea şi grosimea zidurilor.

„Cam sumbră”, îşi mai spuse el, în timp ce cobora.

Limuzina demară fără zgomot, lăsînd pe cei doi bărbaţi în faţa masivei uşi de stejar afumat, de la intrarea posomorîtului castel.

— Îţi aparţine? murmură Romulus.

— Nu. Nu sînt proprietarul lui. Am închiriat aici o cameră pentru cîteva luni,

— Cîteva luni?!

— Da! De ce te miri?

— Credeam că locuieşti în America de Sud.

— Aşa este, dragul meu, şi mă simt minunat acolo. Numai că acum voi face o excepţie.

O femeie în vîrstă le deschise uşa. Pătrunseră într-un hol imens, aflat în semiîntuneric. O lumină difuză răzbătea din plafon.

Se aşezară în două fotolii mari, de piele roşcată, aflate chiar în faţa căminului. Timp de cîteva minute, nici unul dintre ei nu scoase o vorbă. „El” îl privea cu atenţie pe Romulus, îi urmărea fiecare gest, cea mai mică tresărire a muşchilor feţei. S-ar fi zis că făcea un amănunţit studiu anatomic.

Privirea lui Romulus era aţintită asupra căminului, unde i se părea că zăreşte, pîlpîind, focul unor vreascuri.

Dar căminul acesta nu era luminat decît de jarul amintirilor...

O ploaie deasă, monotonă şi rece, se abătuse asupra munţilor în acea mohorîtă după-amiază de octombrie.

În căminul din salon focul pîlpîia vesel.

Frumoasa doamnă Mara Dobrotan se îndeletnicea cu ocupaţia ei favorită şi clapele pianului vibrau sub degetele lungi şi subţiri, legănînd visarea pîntecosului domn Traian Dobrotan, care, aşezat comod în fotoliul preferat, se gîndea la viitoarele lui afaceri.

Romulus privea pe fereastră, urmărind distrat eforturile lui Lup de a se descotorosi de nişte pureci, după cît se părea, destul de agresivi. Gîndul lui Romulus era însă — în acele momente — destul de departe: la cabana Muntele Roşu.

Oare Begu a ajuns la timp acolo? Cum va reuşi să intre în posesia documentelor?

Tresări.

Un om deschisese poarta, trîntind-o de perete. Şi Lup tresări. Lătră o dată, scurt, apoi, cu simţămîntul datoriei împlinite, îi ieşi în întîmpinare, gudurîndu-se.

Omul avea gulerul paltonului ridicat pînă aproape de borurile pălăriei; abia cînd ajunse la cerdac Romulus îl recunoscu pe pictorul Caraiman. Se cunoştea că băuse zdravăn. Duhnea iar a rachiu şi, cînd vorbea, limba i se împleticea în gură. Îl privi pe Romulus cu o duşmănie neaşteptată. Mara Dobrotan închise capacul pianului şi părăsi salonul, înfricoşată.

— M-ai chemat, domnule Dobrotan?

— Te aşteptam, Caraiman!

Traian Dobrotan se ridică, greoi, de pe fotoliu.

— Voiam să-ţi vorbesc în legătură cu tabloul, adăugă tatăl lui.

Romulus tresări.

— Ce-i cu el?

— Trebuie să-l pun la loc sigur! Nu vreau să risc cu o asemenea valoare în casa mea.

— Aveţi dreptate!

— Vino, prietene! O să ne sfătuim sus, la mine în birou.

Urcară scara, în timp.ce Romulus nu ştia ce să creadă.

Aşadar, taică-său habar n-avea că la ora aceea tabloul se afla în drum spre cabana Muntele Roşu. Asta însemna că nu avea nici un amestec în chestiunea documentelor ascunse! Atunci? Cînd va descoperi lipsa tabloului, ce se va întîmpla?

Urcă scările şi ciocăni discret în uşa biroului.

— Cine e? întrebă, neliniştit, bătrînul Dobrotan.

— Eu sînt! Pot să intru?

— Ce doreşti? Romulus deschise uşa.

— Tată, aş vrea să văd şi eu tabloul!

Bătrînul avu cîteva clipe de ezitare, apoi se îndreptă spre casa de fier. Alese cu grijă cheia potrivită şi deschise uşa masivă. Romulus simţea că inima îşi accelerează iar pulsaţiile.

Şi iată că taică-său scoate din casa de fier un tub negru, lung de aproape un metru. Deşurubă cu precauţie capacul şi, spre stupefacţia fiului său; desfăşură o pînză, pe care era zugrăvită o căprioară.

— Eşti mulţumit?

Dar Romulus nu mai apucă să răspundă. Caraiman, care se apropiase între timp de tablou, examina cu atenţie pînza şi scoase un strigăt deznădăjduit:

— Te-au înşelat!

— Ce tot vorbeşti?! se repezi bătrînul Dobrotan.

— Te-au înşelat! urla pictorul în continuare.

— Cine? Ce spui?

Lui Romulus îi vîjîiau parcă motoare de avioane în cap şi în urechi. O bănuială cumplită îi trecu ca un ghimpe ascuţit prin minte.

— Te-au înşelat!

— Eşti beat! Nu ştii ce vorbeşti!

— Sînt beat? Şi dacă sînt beat? Pe mine nu mă poate trage pe sfoară nimeni, chiar atunci cînd trag la măsea! Dar pe dumneata te-au înşelat, deşi eşti treaz.

— Explică-mi desluşit! Nu înţeleg nimic!

Şi bătrînul Dobrotan, dezlănţuit ca un urangutan furios, îl zgîlţîia de reverele hainei pe pictor.

— Priveşte! Priveşte şi dumneata! Acest tablou e un fals ordinar l Ceea ce mi-ai arătat acum cîteva zile era originalul!

— Nu se poate, gemu bătrînul, şi căzu pleoştit pe primul scaun ce-i ieşi în cale. Am dat doar atîţia bani... Şi apoi, baronul e un om de încredere...

— Şi eu îţi repet că tabloul acesta e un fals! Cineva ţi l-a înlocuit!

— Ştiu cine! urlă acum, ca scos din minţi, Traian Dobrotan. Numai „el” avea a doua cheie de la casa de fier!

Cu o mînă tremurîndă, îşi turnă într-un pahar apa dintr-o carafă care se afla pe biroul de stejar masiv şi bău lacom cîteva înghiţituri.

Romulus îşi îmbrăcase din fugă pardesiul şi alerga acum, cît îl ţineau picioarele, pe poteca ce ducea la cabana Muntele Roşu. Din loc în loc, se oprea să mai respire. Gîfîia şi era leoarcă de sudoare, în timp ce ploaia se înteţea, văzînd cu ochii. Picioarele îi alunecau pe porţiunile noroioase. Se zgîrie prin mărăcinişuri, dar nu mai simţea aproape nimic.

Un singur gînd îi paraliza întreaga fiinţă: Begu, prietenul bun şi sincer, era în cel mai mare pericol.

Acum îşi dădea lămurit seama că în dimineaţa aceea totul nu fusese decît o înscenare. Baronul şi „el” au ştiut că se afla ascuns în casă şi puseseră la cale o cursă oribilă, în care l-a tîrît; fără voia lui, pe Begu.

Numai de n-ar ajunge prea tîrziu!

Deodată, se trezi faţă în faţă cu „el”.

— Ce se întîmplă? Spune-mi!

— Pleacă acasă numaidecît!

— Nu! Unde e Begu? L-aţi omorît, spune-mi!

— Întoarce-te, pînă nu e prea tîrziu!

Îl apucase de mînă şi încerca să-l tîrască înapoi spre casă, dar Romulus se împotrivea cu îndîrjire.

Reuşi să-i scape din strînsoare şi ţîşni, ca o săgeată, pe

lîngă „el”. Continua să alerge cu îndărătnicie. De aici mai erau doar doi kilometri pînă la cabana Muntele Roşu. Deodată, se opri locului. Cineva cobora, alergînd pe potecă. Instinctiv, se ascunse după o tufă uscată de zmeuriş, dar imediat răsuflă uşurat. Era un băietan, un copilandru. Oare de ce alerga, privind speriat în toate părţile? Îl urmărea cineva?

Aşteptă ascuns în tufiş mai bine de cinci minute, dar nimeni nu mai trecu în urmărirea băiatului. „Cine să fi fost? Ieşi din ascunzătoare şi îşi continuă drumul.

Respiraţia îi era tot mai grea, tot mai sacadată. Obosise. Nu mai avea mult pînă la cabană. O zărea destul de bine prin perdeaua de ploaie. De-abia acum îşi spuse că alergase fără rost. Cine ştie dacă-l va mai găsi pe Begu? Dacă l-au omorît, l-au azvărlit în prăpastie, să nu-l mai găsească nimeni. Dar dacă n-au apucat să-l omoare? Poate le-a scăpat! Poate că a prins de veste la timp despre capcana pe care i-au întins-o...

Chinuit de gînduri, ajunse la cabană. Urcă scările masive de piatră cu ultimele-i puteri, deschise uşa şi pătrunse în sala de mese. În încăpere se afla un singur om, aşezat la o masă: baronul Georg van Samisch. Surîzînd parcă batjocoritor, îi făcu semn cu singura lui mînă.

Romulus mai înainta cîţiva paşi, apoi vru să spună ceva, dar nu reuşi. Picioarele i se împleticiră, ca unui beţiv. Simţi că a ajuns la capătul puterilor şi că pămîntul îi fuge de sub picioare. O ameţeală puternică îl cuprinse şi se prăbuşi, leşinat, pe podelele cabanei

Se trezise acasă, în camera lui.

Pe un scaun, aproape de pat, Mara Dobrotan schiţă un zîmbet şi imediat izbucni într-un hohot de plîns. Ridicîndu-se de pe scaun, se duse la icoană şi se închină cu evlavie.

— Slavă domnului! Ai deschis, în sfîrşit, ochii!

— Cît timp am zăcut? murmură Romulus, speriindu-se singur de glasul pe care aproape că nu şi-l mai recunoscu.

— Două zile.

„Va să zică am zăcut două zile. Dar de ce? De ce boală am suferit?”

Nu-şi mai aduce aminte. Zăreşte pe tavanul camerei crîmpeie dintr-o fugă bezmetică. Cineva alerga fără încetare.

„Cu ce scop? Cine e persoana care urcă, gîfîind, pe poteca îngustă? Pe cine caută? Cine a fost bolnav? De ce boală a

suferit?”

Întrebările revin stăruitoare, obsedante. Siluete se fugăresc pe tavan. Un individ ciung şi cu un ochi de sticlă îi surîde batjocoritor şi flutură singura lui mînă, în semn de salut.

„Îl cheamă... Cum îl cheamă oare?”

Nu-şi mai aminteşte nimic. Parcă cineva i-a şters memoria cu un burete plin cu apă, ca pe tăbliţa pe care o avea ca şcolar în clasa întîi.

„Cine e şcolarul? Atît de mare şi e de-abia în clasa întîi... la Politehnică?”

Noţiunile se amestecă între ele, aşa cum amestecă Traian Dobrotan cărţile de joc pentru pasienţele lui preferate.

«Cine e Traian Dobrotan? E un pictor? Ce caută acum pe tavan? Îl caută pe Begu! Cine e Begu? E un criminal! Cine spune că Begu e un criminal? Cine spune? Cine spune? De ce se aude ecoul acestui glas în urechile lui? Ce ecou înspăimîntător! O să-i spargă timpanele. Cine spune? E „el”! E „el”!»

Trebuie să se ridice măcar în coate, să împiedice o crimă. Neapărat! Trebuie să strige!

— Nu! Nu-l împuşcaţi! Nu-l împuşcaţi!

Mara Dobrotan s-a azvîrlit în genunchi la căpătîiul lui.

— Dumnezeule! Are febră! Iar are halucinaţii. Pe cine să nu-l împuşte, dragul mamei? Pe cine?

Dar Romulus nu o aude. Se zbate ca un turbat; se răsuceşte pe-o parte şi pe alta; mîinile bat neputincioase în gol şi strigă către umbrele care au invadat tavanul şi toţi pereţii camerei:

— Nu-l împuşcaţi! Nu-l împuşcaţi!

Traian Dobrotan a chemat un doctor de la Ploieşti. E un cunoscut de-al său şi de-al familiei. A sosit tocmai la timp, să vadă crizele copilului şi să se pronunţe, profesional, privindu-l pe Romulus pe deasupra ochelarilor.

— Are dublă pneumonie! Dacă scapă, e mare minune! I-ar trebui nişte injecţii, dar de unde să le luăm?

Traian Dobrotan aleargă la baronul Georg Van Samisch. A uitat de „Căprioara aurie”, a uitat de păcăleala care i-a făcut-o baronul, a uitat de răzbunare şi de ameninţări. Viaţa lui Romulus e în mîinile baronului. El are medicamentele necesare. Şi chiar dacă nu le are, se pot procura mai uşor prin intermediul unui om atît de sus-pus ca el.

Spre surprinderea bătrînului, baronul îi aduce numaidecît o

cutie plină cu injecţiile necesare lui Romulus.

— Nici nu ştii ce serviciu important a făcut pentru noi băiatul dumitale, spune baronul, zîmbindu-i cu înţeles. Merită să-i salvăm viaţa!

Bătrînul Dobrotan nu ştie ce să mai creadă. Oare nu-şi bate iar joc pocitania asta?

Arată medicamentele doctorului. Acesta se declară entuziasmat. Cu ele, viaţa lui Romulus e ca şi salvată.

În acest timp, băiatul se luptă cu moartea. Aiurează şi delirează într-una.

Mara Dobratan şi-a învineţit genunchii în faţa icoanelor. Cearcăne mari, în dreptul frumoşilor ei ochi, trădează nesomnul şi agitaţia care o stăpînesc de atîtea zile şi nopţi nedormite.

Dar iată că medicamentele înving! Boala dă îndărăt, văzînd cu ochii.

Şi, într-o bună zi, Romulus Dobrotan intră în convalescenţă.

O iarnă grea s-a abătut deasupra întregii regiuni. Viscoleşte, spulberînd zăpada, aruncînd-o în ferestrele camerei.

Romulus stă în pat şi citeşte un roman de aventuri. Pe uşă a intrat, cu paşi de călugăriţă, Mara Dobrotan. Îşi învăluie fiul într-o privire duioasă şi înfricoşată.

— Te caută un om!

— Cine-i?

— Un pădurean. Zice că numai cu tine vrea să vorbească. E un lemnar din fosta echipă a inginerului Begu, adaugă ea, cu glasul şovăielnic, şoptit, parcă i-ar fi fost teamă să pronunţe mai tare vorbele acestea.

Romulus nu mai are astîmpăr?

— Cheamă-l! Să vină numaidecît!

Mara dispare ca o umbră şi revine în scurtă vreme, urmată de un om înalt, care se opreşte în cadrul uşii, oarecum fîstîcit, răsucind o căciulă miţoasă dintr-o mînă într-alta.

— Ziua bună, boierule! Eu sînt Ion Manea, lemnarul.

— Ia loc! îl îmbie Romulus.

Ţăranul se aşază, cam neîndemînatic, pe marginea unui scaun. De pe carîmbii cizmelor se preling, pe covor, şuviţe de apă: zăpada topită de căldura din cameră.

— Ce s-a întîmplat?

— Apăi.. ce să se întîmple? Dumneata i-ai fost prieten bun

lui domnu’ Begu, nu-i aşa?

Romulus surîde trist. Două lacrimi i-au înflorit, imediat, pe sub gene. Oftează, dureros de sincer.

— Aşa-i!

Lemnarul îşi trage scaunul mai aproape de pat.

— Ştii dumneata de ce a murit?

— A murit? Eşti sigur?

— Nu mai încape vorbă!

— L-am căutat zadarnic, atunci, în după-amiaza aceea... Nu i-am mai dat de urmă.

— Feciorul meu l-a văzut... cu ochii lui...

Şi în timp ce lemnarul povesteşte, Romulus îşi readuce aminte de băiatul care alerga, speriat, pe potecă.

„Va să zică, omul acesta nu minte. Nu e o iscoadă! Pot avea încredere în spusele lui. Sînt o mulţime de lucruri pe care nu le ştiu şi doresc atît de mult să le desluşesc!”

— L-au înjunghiat... sau aşa ceva. La şantier ne-au spus că a alunecat şi că a căzut într-o prăpastie. Că era cherchelit... Minciuni! Dom’ inginer nu bea niciodată mai mult decît trebuia. Eu ştiu de ce l-au omorît!

— Şi eu ştiu.

— Domnule Dobrotan, să nu-ţi fie eu supărare...

— De ce?

— Eu bănuiesc şi care l-a omorît pe dom’ Begu... Romulus a tresărit. Se aud paşi grei, coborînd scara.

„El” trebuie să fi fost! Dacă a tras cu urechea la ce-au vorbit, aşa după cum îi e obiceiul, lemnarul poate să se considere un om mort. Dar acum, fie ce-o fi, trebuie să afle adevărul, să-şi confirme teribilele bănuieli care i s-au sădit în suflet într-o după-amiază cenuşie şi tristă de octombrie.

Peste şase săptămîni, cînd a ieşit pentru prima oară din casă, a întrebat pe factorul poştal ce ştie de lemnarul Manea.

Omul şi-a scos şapca de pe cap şi a rostit simplu, aţintindu-şi privirea în pămînt:

— Dumnezeu să-l ierte!

A aflat că l-au găsit înjunghiat la Malul Ursului în urmă cu o lună de zile, cînd se dusese să aducă din pădure lemne pentru foc.

Va urma

1,50
EDITURA
TINERETULUI